

Nº 1

DE SPEURHOND

Prijs 10 Cents

UITGAVE VAN

IEDER NUMMER
BEVAT EEN COMPLEET VERHAAL

A.W. BRUNA & ZOON
UTRECHT

HERINNERINGEN VAN BEROEMDE AMERIKAANSCH E DETECTIVEN EN
AVONTUURLIJKE VERHALEN UIT DE PRAIRIËN.

FRED DE STOUTMOEDIGE EN DE DOODGRAVER OF HET GEHEIM VAN EEN KERKHOF

Terwijl de vier spookgestalten de ijzeren kist in het graf lieten zakken, kon Fred bij het licht der fakkels door den glazen deksel het ijsingwekkende gelaat zien.

Fred de Stoutmoedige en de Doodgraver

of

Het Geheim van een Kerkhof.

HOOFDSTUK I.

DE STOUTMOEDIGE EN OLCOTT IN ARIZONA.

Het kleine mijnwerkerskamp van Cadmus in Arizona vierde feest. De geheele bevolking, mijnwerkers en anderen, nam een dag vacantie. Tusschen het opkomen en ondergaan der zon werd geen slag van een houweel vernomen, noch een schop vol aarde uit de schachten geworpen.

Alleen de café's maakten goede zaken. Ieder man, die van een stevigen borrel hield, was min of meer dronken.

Wonderlijk genoeg heerschte er geen twist onder de bewoners. Iedereen scheen zich gelukkig te gevoelen en hoe meer beschonken een man werd, des te tevredener was hij. Ieder dronken man was opgewonden en schreeuwde en maakte zooveel leven als hij maar kon.

Dit alles geschiedde bij de viering der verdelging van eene bende bandieten, die sedert maanden de streek onveilig hadden gemaakt.

Hun aanvoerder was een roekelooze kerel, Nat Granby genaamd, die werkelijk niet wist, wat vrees was. Ieder lid zijner bende vreesde hem en volgde al zijne bevelen stipt op. Hij was, evenals al zijne kameraden, een speler en wat ze niet aan de speeltafel konden winnen, eigenden ze zich met de revolver in de hand toe. De bandieten

hadden reeds velen, die op hun bevel weigerden hunne handen op te steken, koelbloedig vermoord.

Nooit was eene nederzetting meer geteisterd dan dat kleine mijnwerkerskamp.

Op zekeren dag reden Fred de Stoutmoedige, Terry Olcott en een oude jager, Crabtree genaamd, het kamp binnen en sloegen hun tent op aan den oever eener kleine rivier, die daar dichtbij stroomde.

Ze hadden aan den anderen kant der bergen in het dichte kreupelhout gekampeerd, op grof wild jagend. Beeren, herten en andere dieren kwamen er overvloedig voor.

Ze waren daar zoo wat eene week gelegerd, toen een troep mannen arriveerde, die voorgaven verkenneren te zijn, maar Fred en Terry koesterden wantrouwen jegens hen. Ze bemerkten, dat de bezoekers alles in hun klein kamp nauwkeurig opnamen. Ze bezaten vier goede paarden en eene compleete uitrusting.

Van hen vernamen Fred en Terry dat er een mijnwerkerskamp op zes of zeven mijlen afstands aan den anderen kant der bergen lag.

Bij nadere beschouwing vond Fred, dat ze er meer als spelers dan als mijnwerkers uitzagen. Ze zeiden, dat hun mondvoorraad opgeteerd was en Fred gaf hun vier stukken wild, dien dag pas geschoten en ze namen vol dankbaarheid afscheid.

„Terry,” zeide Fred, „die kerels zijn spelers en bandieten en als we niet op onze hoede zijn zullen ze van nacht terug komen en ons vermoorden om ons te be-

stelen en voornamelijk om onze paarden te bemeesteren."

„In orde," zeide Terry. „We zullen op onze hoede zijn."

Dien nacht hielden ze om beurten de wacht buiten hun kamp. De vijf mannen keerden te ongeveer middernacht terug, maar werden tot staan gebracht daar de ontvangst, die hen bereid werd, hun het leven kostte.

Zooals de lezer reeds gemerkt zal hebben, waren Fred en Terry voor geen klein geruchtje vervaard en nooit bang om te schieten als de noodzakelijkheid het gebod.

In plaats van de dooden te begraven, braken ze bij het aanbreken van den dag hun kampement op en gingen aan dien kant der bergen ongeveer twaalf of vijftien mijlen verder. Vervolgens staken ze over en daalden naar het kleine kamp af met een tweeledig doel, ten eerste om het spoor van de metgezellen der bandieten te volgen en ten tweede om een mijnwerkerskamp te bezichtigen.

Binnen vier-en-twintig uur hadden ze reeds ontdekt, dat het heele kamp lastig gevallen werd door eene bende bandieten. Ze kregen een bezoek van den hoofdman met zijne bende en uit de vragen, die hij hen deed, bleek, dat ze bekend waren met het lot dat hunne kameraden getroffen had. Van dat oogenblik af waren Fred en Terry op hunne hoede. Drie dagen later, toen ze op een hooge rots aan den oever der rivier stonden, zag Terry een konijn op een der heuvelen springen en haastte zich naar de tent terug om zijne buks te halen, terwijl hij Fred alleen liet.

Nauwelijks had hij de tent bereikt, of Granbij, de hoofdman der bende, sprong met een revolver in de hand, van achter de rotsen op Fred toe en beval hem, zijne handen op te steken.

Fred zag, dat de kerel op hem zou schieten, als hij eene poging deed om zijn eigen wapen te voorschijn te halen, daarom wierp hij zich op hem en sloeg hem de revolver uit de hand, die naar beneden in de rivier viel.

Nu ontstond er eene wanhopige worsteling.

De bandiet was een sterke, vlugge vent, maar kon toch niet tegen den Stoutmoedige op.

Fred wenschte hem niet te dooden, daarom wierp hij hem tegen den grond en bond zijne handen en voeten stevig vast. Nauwelijks was hij daarmee klaar, toen een bende van twaalf zijner mannen met hun revolver in de hand naar hen toe kwamen stormen.

Oogenblikkelijk zag hij het gevaar waarin hij verkeerde in, maar partij trekkend van hunne toegenegenheid voor hun hoofdman, hield hij hen terug door hem gebonden en wel op te nemen en boven den afgrond te houden, hen toeroepend, dat hij Granby zou loslaten, als ze durfden te vuren.

De bandiet wist, dat zijn leven op het spel stond en beval zijne lieden zich terug te trekken.

Daar stonden ze nu, het niet wagens te schieten of voorwaarts te komen.

Onderwijl wachtte Fred angstig op de terugkeer van Terry met zijn Winchesterbuks.

Terry vloog terug en toen hij de bende zag, keek hij om naar de tent en wenkte Crabtree om vlug met hem mee te gaan.

De oude jager greep zijn wapen en haastte zich naar hem toe, waarna ze beiden het vuur op de schurken openden. Drie hunner vielen reeds bij de eerste losbranding. De bandieten beantwoordden het vuren, maar raakten met hunne revolvers niemand.

Toen vielen er nog twee en de overigen vluchtten en zochten eene schuilplaats onder de overhangende rotsen, waar ze wezenlijk gevangenen waren.

Natuurlijk wachtte ieder, die het waagde hen langs den weg die ze zelf gegaan waren te naderen, een zekeren dood. De mijnwerkers, het gevecht vernemend, haastten zich naar de kampplaats en toen ze zagen, dat de gevreesde aanvoerder der bandieten gevangen genomen en stevig gekneveld was en zijne volgelingen tusschen de rotsen de vlucht hadden genomen, herinnerden ze zich alle kwellingen, die de bende hen veroorzaakt had en verlangden naar wraak.

Het gevolg daarvan was, dat de hoofdman van de rots werd geworpen en dus een zekeren dood tegemoet ging en de overgeblevenen der bende, die de rivier trachtten over te zwemmen, doodgeschoten werden.

De mijnwerkers waren zoo verheugd van hen verlost te zijn, dat ze Fred op hunne schouders door het kamp droegen. Daar juichten en jubelden ze van vreugde en onthaalden elkander.

Er werd besloten, den volgenden dag vacantie te nemen en niemand ging aan het werk. Men dronk, vierde feest en maakte veel zwier.

Fred, Terry en de oude jager waren de helden van den

dag. Men verzocht den Stoutmoedige een verhaal te vertellen en hij beschreef hun de ontmoeting die ze aan den anderen kant der bergen met de rooversbende hadden gehad. Allen waren het er over eens, dat onze drie helden het kamp van zijn plaag verlost hadden.

Voor de eerste maal zagen Fred en Terry den ouden jager onder den invloed der whisky, die hij gebruikt had. Maar hij was een goedhartige beschonkene. Met moeite brachten ze hem naar de tent om zijn roes uit te slapen.

De menigte echter wilde Fred en Terry niet laten gaan. Bijna de geheele bevolking begeleidde hen naar hun kampement op den oever der rivier.

Daar vertelde Fred hen een ander verhaal. Hij zeide hen, dat hij zelf ook eenige ondervinding van mijnen had opgedaan, maar nu niet naar goud zocht, maar eenvoudig op jacht was.

„Vrienden,” zeide hij, „alle mijnwerkerskampen in het Westen hebben te lijden gehad van twistzoekers en bandieten, die de vrede verstoorden. De menschen waren bang voor hen, omdat ze goed met een geweer om konden gaan en gewoonlijk raak schoten, maar ik heb toch nog nooit een kamp gezien, waar men zulke kerels niet makkelijk had kunnen verdolgen. Ik heb gehoord dat deze bende het kamp gedurende vele maanden heeft beheerscht. Wat zou het voor jullie eene makkelijke taak geweest zijn om je te vereenigen en de kerels dood te schieten! Er waren alleen maar een paar dappere mannen noodig om dit plan ten uitvoer te brengen. Ik had in 't geheel geen plan om met hen te gaan vechten. Die vent sprong te voorschijn en pakte mij onverwachts aan. Hij verkeerde in den waan, dat hij met mij kon spotten. Hij had zelfs een touw bij zich met het doel mij aan de rots op te hangen en daarna in het water te werpen. Nu ben ik echter een man, die de manier waarop hij zal sterven, zelf wensch te bepalen. Ik wil op hoogen leeftijd en met kinderen, kleinkinderen en vrienden om mij heen verscheiden; daarom ben ik altijd geneigd, een plotseelingen dood af te wenden. Ik veronderstel, dat jullie allemaal wel van mijne gevoelens zullen zijn. Ik heb ergens in een boek gelezen dat de mensch alles wat hij heeft, voor zijn leven zou willen geven en daar ik dat ook geloof, verklaar ik die woorden voor de volle waarheid. Als een man naar mij toekomt en zegt, „jouw

leven of het mijne,” zal ik altijd mijn best doen dat het zijne er aan moet gelooven. Het resultaat daarvan is, dat ik nog in leven ben. Die kerels hadden mij in eene netelige positie gebracht en gedurende eenige oogenblikken stond ik in twijfel, hoe het af zou loopen, maar mijne twee goede vrienden kwamen nog juist in tijds en met eenige seconden was mijn twijfel verdwenen. Gewoonlijk zijn alle schurken lafaards. Daarom vereenigen ze zich tot eene bende en werken gezamenlijk. Als er soms nog eens zulk een troepje in dit kamp mocht komen, dwing hen dan om zich weer te verwijderen of laat hen van dit aardrijk verdwijnen en geef je bevelen in den vorm van een kogel.”

Deze aanspraak viel zeer in den smaak en de mijnwerkers dronken net zoo lang op het heugelijke feit, totdat er velen smoordronken waren.

Die nacht was de kalmste, die ze sinds maanden in het kamp beleefd hadden en wel, omdat de stevige drinkers allen tengevolge van hetgeen ze gebruikt hadden, vast sliepen.

Den volgenden dag gingen de mijnwerkers echter allen weer aan den arbeid. Natuurlijk waren de café's geopend en vele mannen dronken en dobbelden als gewoonlijk, maar wanneer er ook een van Fred's troepje verscheen, schudde iedereen hem de hand en wenschte met hem te drinken.

De caféhouders stelden al hetgeen ze hadden ter hunner beschikking en zeiden dat ze alles wat ze wenschten, voor niets konden bekomen.

Ze bleven daar vele dagen en deelden hen mede, dat ze het kamp gingen verlaten om de bergen over te steken en aan den anderen kant grof wild te gaan jagen.

Men deed alle mogelijke moeite om hen te houden. Sommigen boden hen tegen bespottelijk lage prijzen de helft van hun aandeel aan, als ze maar wilden blijven.

Fred, Terry en Crabtree lachten, schudden met het hoofd en zeiden, dat ze na het eindigen der jacht gedwongen zouden zijn om eene oostelijke richting in te slaan.

Den volgenden morgen vroeg paken ze hunne bagage in en rolden hunne tent op en toen ze door de eenige straat van het mijnwerkerskamp reden, liep bijna iedereen uit om hen nog een laatste vaarwel toe te roepen.

De mijnwerkers schoten hunne revolvers in de lucht

af en schreeuwden vaarwel, totdat ze bijna geen stem meer hadden.

Kijk eens aan, Fred, als we dat kamp wilden veroveren, zou niemand ons iets in den weg leggen," lachte Terry.

„Ja, dat zou wel gaan. Maar naderhand zouden de moeielijkheden komen. Dan zou men ons van geheime bedoelingen beschuldigen."

„Dat is zoo," zeide Crabtree. „Ze hebben alleen maar plezier in het afschieten hunner revolvers en drinken. Daar houd ik niet van. Ik wensch weer naar de wouden terug te gaan en het geschreeuw van wilde katten in de boomen te hooren. Ik zou nog veel liever een bruine beer ontmoeten, die op zijne achterpooten stond en op mij af wilde komen."

„Waarom ben je eigenlijk met ons mee gegaan, Crabtree?" vroeg Fred.

„Wel, jongen, spoedig zal ik daar niet meer toe in staat zijn. Wat kon ik anders doen?"

„O, we hebben veel werk voor je. Je kon naar onze schapenfokkerij gaan en schapenfokker worden. Er is daar wild genoeg in den omtrek. We laten er een groot huis bouwen en den volgenden zomer verwachten we vijf-en-zeventig of honderd gasten voor het heele seizoen. We hebben een jager noodig om ons van wild te voorzien en zullen je een goede huur en den kost geven. We kunnen je zeker beter huisvesten dan je eigen kleine hut."

„Het kan zijn, mijnheer. Ik heb wel zin met u mee te gaan. Maar zijn er beeren of wolven in den omtrek, die mij een beetje moeite kunnen bezorgen?"

„Nee, we hebben de wolven uitgeroeid. We vingden hen in een val en lieten ze dan door de dames schieten. De huiden lieten we voor haar bereiden en nu liggen die in hunne salons en vertellen de dames aan iederen bezoeker, dat ze de beesten zelf geschoten hebben."

De oude jager lachte en zeide:

„Dat is juist iets voor het vrouwvolk. Maar wolven moesten altijd op die manier gedood worden. Het zijn de grootste lafaards ter wereld."

„O, je kan op jacht gaan en op wilde katten en soms ook op bruine beeren en herten jagen."

„In orde, heeren, ik ga mee."

„Uitstekend. We zullen een aangenamen tijd doorbrengen. Als we ons gaan vervelen zullen we een paar le-

vende wolven koopen, hen in een kooi opsluiten en met jou laten vechten."

Ze reden aan dien kant der bergen ongeveer twintig mijlen voorwaarts, voordat ze zich oostwaarts naar het kreupelhout wendden.

Het was reeds bijna nacht, toen ze een plaatsje vonden om hunne tent op te slaan.

Ze kampeerden in de nabijheid van den oever der rivier, waar ze het eerst gelegerd hadden. Er was in den omtrek geen bron, maar ze dachten dat het water in de kreek goed genoeg om te drinken zou zijn, daar het helder als kristal was en er honderd mijlen in den omtrek geene nederzetting bestond.

Dien avond hadden ze een karig maal, daar hun mondvoorraad bijna uitgeput was, maar den volgenden morgen schoot Terry een vette kalkoen, die de fout beging op den tak van een hoogen katoenboom te zitten.

HOOFDSTUK II.

HET GEVECHT TUSSCHEN DE BERGLEEUWEN.

Gedurende den dag maakten ze jacht op twee mooie bokken en Fred zeide tot Crabtree, dat hij de hammen zoo goed moest rooken, dat ze zoo lang zij ze noodig hadden goed konden blijven.

„Goed," zeide de oude jager. Ik zal een soort rookhuisje maken, de hammen er midden in ophangen en er een goed vuur onder stoken."

„In orde. Ik zie dat je er verstand van hebt."

„Dat verwachtte u ook wel," en ze hielpen hem bij het opbouwen van de houten rookkeet, zooals Terry haar noemde.

Toen dat klaar was zocht de oude man een hoop rottend hout bij elkander, dat langzaam zou branden en veel rook veroorzaken. Hij verklaarde dat, zoo lang er een smeulend vuur in brandde, geen dier, zelfs in den donkersten nacht niet, zou durven naderen, hoe verlokkend de geur van het vleesch ook mocht zijn.

„Ja, ieder verstandig mensch weet dat. Wilde dieren vreezen vuur. Ze hebben er zelf geen nut van en het is iets dat ze niet begrijpen. Leeuwen, tijgers, beeren of andere dieren kunnen er dag en nacht door op een af-

stand worden gehouden. De jagers in Afrika en Indië leggen dikwijls een kring van vuren om hun kamp om de wilde dieren op een afstand te houden."

„Wel, er zijn geen wilde dieren in deze streek die een mensch aan zullen vallen als hij hen niet opjaagt," zeide Crabtree.

„Dat geloof ik ook, of ze moeten bijna sterven. Beeren of wilde katten zullen niet spoedig een mensch aanvallen. Alleen als ze genoodzaakt zijn zich te verdedigen, worden ze gevaarlijk. Dat is omdat ze toch genoeg voedsel kunnen vinden. Hongerige beeren zouden de paarden aanvallen, als ze niet dicht genoeg bij het beschermende licht van een kampvuur staan. Soms begeven beeren zich onder de paarden, niet met het doel om er een te dooden, maar om beter eten op te zoeken. Rondom het kamp van een jager is de lucht altijd met geuren bezwangerd, die den beer aantrekken. In waarheid is de gewone bruine beer geen bloeddorstig dier. Jong gevangen, wordt hij zoo tam als een kuiken en als hij dan volwassen is, kunnen de kinderen even veilig met hem spelen als met een hond. Maar het zijn groote dieven. Ze zijn dol op zoetigheid en zullen de provisiekamer nog vlugger plunderen, dan een jongen. Ik herinner me, dat eens een Italiaan een beer rondleidde, die op een orgeltje speelde en zeer door de kinderen bewonderd werd, toen een jongen twee pond suiker voor hem kocht. Het was gewone bruine suiker en hij at haar allemaal op en keek toen in het rond alsof hij nog meer verwachtte. De jongen vroeg: „Hoeveel kan hij er van eten?" „Eeta veela suiker," zeide de beereleider. „Goed, ik zal eens kijken, hoeveel hij kan verorberen," en hij kocht nog twee pond voor hem en het beest at en at, zich in 't geheel niet overhaastend. Eindelijk hield hij op, zoowat een half pond overlatend. Hij keek er naar, ging op zijne achterpooten zitten, likte zijne klauwen af en zag er volkomen tevreden uit. De Italiaan wilde hem meetrekken. Hij hield hem aan eene ketting, die aan een ring door den neus bevestigd was, vast. Bruin weigerde mee te gaan en hij pakte met zijne klauwen de ketting vast om de pijn in zijn neus te verminderen en rukte haar zijn meester uit de hand. De man pakte haar weer en begon Bruin in zijn welluidend Italiaansch te bezweren. Een agent kwam er langs en beval hem weg te gaan.

„Sla hem met uw sabel," stelde de Italiaan den man voor.

„Loop heen, beerenleider," antwoordde de agent, niet den moed hebbend Bruin te slaan en weer trok de Italiaan aan de ketting.

„Eindelijk zag Bruin in dat hij toe moest geven; daarom pakte hij de buil suiker met zijne klauwen op en zich op zijne achterpooten verheffend, drukte hij het pakje tegen zijn borst, zooals een klein meisje hare pop draagt. Het was aardig hem te zien wandelen. Hij was verzadigd, maar wetend hoe zoet het was, wilde hij nog wat voor de toekomst bewaren. Maar niettegenstaande zijne pogingen verspreide de suiker zich over den grond. Na eenigen tijd kon men bemerken, dat hij zich onwel gevoelde. Hij had te veel van de zoetigheid gegeten en hield stil om te trachten, zijne maag van een gedeelte van haar inhoud te ontlasten. Ik geef je de verzekering, dat er een heele oploop ontstond. Die beer was ongetwijfeld ziek geworden na het gebruik van drie pond bruine suiker."

Crabtree lachte luid om dit verhaal.

Hij had nog nooit beeren gezien, die door Italiaansche orgeldraaiers rond werden geleid en het was voor het eerst van zijn leven dat hij hoorde, dat men een beer een ring door den neus boorde.

„Maar hoe zouden ze het aanleggen om een beer een ring door den neus te boren?"

„O, dat is makkelijk genoeg! Hoe boren ze een stier een ring door den neus? Ik heb hen al dikwijls met een ring door den neus gezien. Een mensch kan alles doen, wat hij wil, als hij maar genoegzame hulp heeft. Gewoonlijk knevelen ze een beer, zoodat hij geen tegenstand kan bieden. De menschen vangen en temmen toch immers olifanten ook wel."

De oude jager hoorde met genoegen toe, daar hij niet veel van de wereld gezien en nog minder gelezen had. Hij was echter een eerlijke, trouwe kameraad en zou hen in het grootste gevaar niet in den steek laten.

Op een nacht, toen ze in hunne dekens gerold onder de tent lagen te slapen, schrokken ze wakker door het een honderd meter verder gevoerde gevecht tusschen twee wilde dieren.

Middernacht was reeds lang voorbij. Het vuur was bijna uitgebrand en verspreide nog slechts een rossen gloed.

Ze sprongen op, grepen naar hunne wapens en luisterden.

„Wat zijn dat voor beesten, oude?” vroeg Terry aan Crabtree.

„Ik laat me hangen als ik het weet, mijnheer! Maar ze zijn grooter dan wilde katten.”

„Terry, ik wed dat het bergleeuwen zijn,” zeide Fred.

„O, u hoeft hen niet te schieten,” zeide Crabtree. „Laat hen het zelf maar uitvechten, dan zullen we er morgenochtend een van beiden dood vinden liggen.”

„Hoe weet je dat?”

„Ik ga alleen af op hetgeen ik hoor. Ze trachten elkander te verscheuren en zulke dieren laten elkander nooit met rust, maar vechten tot ze er dood bij neervallen.”

Crabtree had gelijk. Ze luisterden gedurende een half uur en daarna hield het geluid op en rolden ze zich weer in hunne dekens.

Den volgenden morgen spoedden ze zich naar den oever der rivier en daar vonden ze een bergleeuw dood liggen.

Niet ver van hem af lag er nog een, zoo gewond, dat hij geheel weerloos was.

Fred schouderde zijn geweer en zond hem een kogel toe, die een eind maakte aan zijn leven.

„Wel, deze pelsen zijn gehavend,” merkte Crabtree op. „Maar ik zou ze met genoeg afgestaan hebben, als ik het gevecht had kunnen bijwonen.”

„Ik ook en nog wel iets meer. Ik ben benieuwd waarom ze zoo hardnekkig gevochten hebben. Ik zie geen enkele buit liggen.”

„O, ik denk dat de een den ander beleedigde en door hem werd uitgedaagd. Ze hebben evenals de andere dieren ook hunne maatschappij.”

Crabtree lachte luid, want dat gezegde kwam hem zeer dwaas voor

„Waarom lach je zoo, oude?” vroeg Terry.

„O, om die leeuwenmaatschappij.”

„Wel, geloof je dan niet, dat dieren eveneens hunne aristocraten en mindere klassen en leegloopers hebben?”

„Wel, daar ben ik nog niet zoo zeker van. Ik wist niet, dat andere dieren die ook hebben.”

„Ja, dat hebben ze, maar niet zoo geheel hetzelfde als de mensch. Je weet toch wel dat een mensch even-

als een paard, koe of varken eveneens een dier is?”

„Neen, dat weet ik niet.”

„Wat! weet je niet dat je een beest bent?”

„Neen.”

„En toch ben je het. Maar je bent niet, wat we een redeloos dier noemen. De mensch is eenvoudig het hoogste type in het dierenrijk. Sommige menschen gelooven, dat de mensch oorspronkelijk ook een staart had, evenals een aap, maar hij heeft zich veredeld, totdat hij zich van vele dingen bevrijd heeft. Ge kent het onderscheid tusschen een gewone knol en een mooi Kentuckysch paard en zoo is het precies hetzelfde met het menschenras. Degenen, die welopgevoed, beschaafd en ontwikkeld zijn, overtreffen altijd hen, die in 't geheel geene opvoeding gehad hebben.”

„Zijn er dan welopgevoede dieren?”

„Ja, natuurlijk zijn die er. De vossen zijn soms zoo goed afgericht, dat al de honden en jagers uit den omtrek hen niet kunnen vangen, terwijl anderen daarentegen terstond verschalkt worden. Neem nu bijvoorbeeld eens het konijn. Zoodra hij groot genoeg is om met zijne moeder mee te kunnen huppelen, begint ze hem op te voeden. Ze neemt hem mee in woud en veld en laat hem ruiken, waar andere dieren geweest zijn, terwijl ze hem verklaart, welke dieren hij moet vermijden. Ze leert hem de vos, de wolf, de kat en de hond te schuwen en vertelt hem, wat voor soort dieren ze zijn. Ze leert hem zijn voedsel te zoeken en welke dingen goed of niet goed zijn om te eten.”

„Hoe weet u, voor den drommel, dat alles toch?” vroeg de oude man ten hoogste verbaasd.

„Door op te merken en de boeken van groote natuurkundigen te lezen, die er hunne bezigheid van maken, de gewoonten der dieren te bestudeeren.”

De oude man stelde veel belang in deze gesprekken, want bijna iederen dag, die hij in hun gezelschap doorbracht, leerde hij iets, waar hij vroeger nog nooit van gehoord had. Hij was zeer gelukkig bij de gedachte, dat hij in de toekomst veel met hen samen zou zijn op hunne schapenfokkerij in het uiterste noorden van Colorado.

HOOFDSTUK III.

DE TERUGKEER VAN DE JACHT.

Na eene week in hun tweede kamp verbleven te hebben, besloten Fred en Terry, verderop in de dicht met kreupelhout begroeide vallei door te dringen en hadden het geluk, eene aangename plaats om te kampeeren te vinden in de nabijheid eener heldere bron.

Hier was het wild niet zoo overvloedig als in het vorige kamp. Ze waren daar drie dagen geweest, toen er een troepje, maar nu werkelijke verkenners langs kwam.

Ze droegen hunne houweelen en spaden met zich mee en hun uiterlijk toonde aan, dat ze in hunne begeerte naar goud hard gewerkt hadden.

Ze hadden maar weinig mondvoorraad bij zich, werkelijk niet meer dan nog voor een dag.

Ze vroegen vergunning om den nacht om het kampvuur te mogen doorbrengen.

„Wel, natuurlijk!” zeide Fred. „Deze grond behoort even goed aan jullie als aan ons. We hebben nooit iets tegen aangenaam gezelschap. We hebben mondvoorraad genoeg om met jullie te deelen en je bent welkom.”

De vermoeide mannen ontdeden zich van hunne werktuigen en pakten en vleiden zich, verheugd dat ze eindelijk konden rusten, bij het kampvuur neer.

Ze hadden reeds eene week op den grond geslapen.

„Mannen,” zeide een hunner, „we hebben het deze laatste zes maanden hard te verantwoorden gehad. Ongeveer vijf-en-zeventig mijlen meer noordelijk, hebben we naar goud gezocht en we hebben maar juist genoeg gevonden om de onkosten te dekken, maar hebben niet het minste voordeel behaald.”

„Ja, daar weet ik alles van,” zeide Fred. „Het gebeurt soms dat mannen jaren naar goud zoeken, voordat ze het vinden en ze hebben dan nog met allerlei tegenspoeden te kampen en kunnen nauwelijks voedsel genoeg vinden om hunne krachten te behouden. Soms vinden ze het nooit. Maar dan verneemt men weer, dat er een is geweest, die in een paar maanden een fortuin heeft gevonden. Maar niet een op de tien wordt er rijk door.”

„Neen, niet een op de vijftig!” morde een der bezoekers. „Ik ken mannen, die reeds tien jaar aan het delven zijn en zoo arm zijn, dat ze soms niets te eten hebben.”

„Ja, zoo gaat het. Laat een man goud vinden, dan gaan er honderd anderen heen om te beproeven of ze ook zoo gelukkig zijn; maar, zooals je zegt, niet een op de vijftig vindt het.”

„Wel,” vroeg de man, „wat voeren jullie uit? Ook verkennen?”

„Neen. We zijn voor ons genoeg op jacht.”

„Groote Scott, kerels! Brengt dat nog geld op? Waar verkoop je de pelzen?”

„Die verkoopen we niet. We hebben het niet nodig.”

„O, dus zijn jullie al binnen?”

„Ja, we bezitten een kopermijn in Dakota en twee fokkerijen in Colorado.”

„Heer, wat hebben sommige menschen toch een geluk!”

„Ja, we zijn zeker gelukkig geweest!” stemde Terry toe.

„Dat ben je zeker. Men kan het je wel aanzien, maar kijk eens in mijne handen,” en de spreker stak zijne handen uit, die het teeken droegen van het houweel en de spade.

Op sommige plaatsen waren ze zoo hard als hoorn.

„Wel, je hebt hard gewerkt,” zeide Terry, toen hij naar de eeltige handen van den man keek. „Het is veel beter als men anderen het werk laat doen en zelf toekijkt.”

„Dat is het! Dat is het ook, man!” riepen alle bezoekers uit. „Maar iedereen kan niet toekijken.”

„Dat is zoo. Het is juist als in het leger. De soldaten vechten en de officieren commandeeren, maar als de slag gewonnen wordt, gaan de meerderen met de eer strijken, maar toch kan de een het niet zonder den ander stellen. Legers kunnen geen veldslagen winnen, als ze geen goede leiders hebben en generaals kunnen de overwinning niet behalen zonder dappere soldaten om hunne bevelen op te volgen en te vechten.”

„Dat is zoo, man. Soms schijnt het mij toe, dat de maatschappij niet zoo ingericht is als het wel moest.”

„Bestrijd dat denkbeeld zoo vlug mogelijk,” antwoordde Terry. „Het is regel in het geheele dierenrijk, van de muis tot de olifant, dat de bekwaamste regeert en onder de menschen is gewoonlijk de slimste degene, die

de leiding op zich neemt en overwint. Werklieden kunnen geen huis bouwen of een architect moet eerst het plan ontworpen hebben."

„Wel, ik kan een huis bouwen," zeide een der bezoekers.

„Ik ook," zeide Terry. „Maar wat voor een soort huis zou dat zijn? Misschien zou het den regen tegen kunnen houden, maar het zou in 't geheel niet ter verfraaiing dienen. Over de geheele wereld hebben al die millioenen menschen ieder hun eigen werk. Het geval is, dat gij en ik niet alles geleerd hebben. Misschien zouden we vele wonderlijke dingen kunnen doen, als we geleerd hadden, hoe te werk te gaan en er ons op toe hadden gelegd. Maar ieder mensch moet met alle kracht, die in hem is, trachten zijne positie te verbeteren. De mensch wordt te spoedig ontmoedigd. Er zijn millioenen mannen, die hun toestand bejammeren; in het denkbeeld verkeeren, dat ze niet beter kunnen; de hinderpalen, die zich op hun weg voordoen, niet overwinnen en eindelijk den moed verliezen en in wanhoop neerzitten, hetgeen altijd het ergste is, wat een man doen kan. Als een man goed zijn best doet, kan hij veel bereiken, waarvan hij nooit gedroomd had. Wees nooit ontmoedigd. De weg is zeer lang, die steeds rechtuit gaat."

„Dat is zoo, man. Ik heb reeds sinds jaren een smalen, langen weg bewandeld en tot nog toe heb ik geen zijweg aangetroffen."

„Het kan zijn, maar er zijn millioenen anderen die dien weg bewandeld hebben en ten laatste de zijweg bereikten, waar de fortuin hen toelachte. De volgende week misschien vindt je reeds overvloedig goud. Dan zult ge weer een jaar ingaan en de bocht zal dan wellicht nog even ver als ooit verwijderd liggen. Alleen een moedige en ondernemende man bereikt eindelijk zijn doel."

„Ik heb menige flinke, moedige kerel gekend, die in wanhoop stierf, zonder ooit iets bereikt te hebben."

„Dat is zoo. We kunnen niet allen slagen. Maar degenen die overwinnen, zijn gewoonlijk zij, die voor niets terug deinzen. Ik heb eens een verhaal van twee kikvorsch gehoord, die in een emmer melk waren gevallen en daar uren rondzwoomen, trachtend er uit te geraken, maar de gladde kant van den emmer maakte

het hen onmogelijk; toch bleven ze boven. Na eenigen tijd gaf de eene het in wanhoop op en zeide tegen zijn metgezels, dat hij verdoemd was en liet zich naar den bodem van den emmer zinken en stierf. De andere echter bleef rondzwoomen en toen het vet van de melk boven kwam drijven, kneedde hij het tot boter. Hij zwom net zoo lang tot de boter op een klomp ging zitten die hem grond gaf om een sprong te doen. Hij klom er boven op, dook in elkander en sprong er uit."

„Groote ratelslangen!" riep Crabtree uit.

„Wel, hoe vindt je mijn verhaal?" vroeg Fred.

„Het is een sterk stukje," was het antwoord. „Ik ben dol op karnemelk, maar niet als ze door een kikvorsch gekarnd is."

„Wat mankeert je nu?" vroeg Fred. „Hoe dikwijls heb je voorover gelegen en water uit een stroom gedronken, die vol kikvorschen was?"

„Dat is zoo. Maar toen zag ik ze niet."

Fred schudde zijn hoofd en de oude Crabtree lachte luid. Dien avond vermaakten ze zich na een goed maal van wildbraad zonder koffie of brood, met elkander tot middernacht verhalen te doen.

De verkenners zagen dat ze in goede handen waren en sliepen rustig bij het kampvuur.

Ze hadden ieder een wollen deken bij zich en gevoelden zich zeer behaaglijk.

Sommigen hunner snurkten luid en in het begin dacht Ferry, dat hij geen oog dicht zou kunnen doen, maar eindelijk sluimerde hij toch in en ontwaakte niet voor het aanbreken van den dag.

Na een stevig ontbijt, maakten de verkenners aanstalten om het kamp te verlaten.

Fred en Terry bemerkten het.

Ze waren bijna zonder mondvoorraad.

„Mannen," zeide Fred, „wacht hier met Crabtree, terwijl mijn vriend en ik 'r met onze geweren op uit gaan om te trachten of we niet wat voor jullie buit kunnen maken."

De eerlijke kerels dankten hen beiden hartelijk.

Het was de meest voorspoedige jacht die Fred en Ferry nog gehad hadden, want ze schoten twee herten en een flinke beer, nadat ze zich pas een mijl van het kamp verwijderd hadden.

„Mogen we al dit vleesch hebben?" vroeg een hunner.

„Ja, wij hebben genoeg in het kamp.”

Vlug ont deden ze nu de twee herten van hunne huid. Ze stelden zich niet tevreden met de hammen alleen, maar namen eveneens de zijden en schouders mee, zeggend, dat zulk vleesch te goed was voor wilde katten en dergelijk gespuis.

Den volgenden dag brachten ze door met het rooken van hun voorraad en bleven tot nege uur van den derden dag, waarna ze met proviand beladen afscheid namen.

„Mannen,” zeide Fred, „ik vind dat we reeds te lang op jacht zijn geweest. We deden beter, naar Benson terug te keeren.”

„Groote ratelslangen!” riep Crabtree uit. „Ik heb er nog lang niet genoeg van.”

„Nee, je bent ook al twintig jaar op jacht. Je hebt niets anders te doen, maar onze bezigheden wachten ons.”

„Dat is zoo,” stemde Terry toe. „Ik vond het een aardige tijd en zou er graag het volgende jaar weer op uit gaan.”

„Misschien zal dat wel gaan. Waarschijnlijk zullen er in Benson wel brieven voor ons liggen om zoo spoedig mogelijk thuis te komen. Toen we de schapenfokkerij verlieten, hadden we geen plan, langer dan veertien dagen weg te blijven en nu is het al twee maanden geleden.”

„Ja, maar denk eens aan het genoeg dat we hadden in Senora en het dansen en uitgaan in Torres.”

„Ja, we hebben plezier van ons geld gehad, maar zaken gaan voor. We zullen op zijn minst wel vier dagen noodig hebben om Benson te bereiken, want we komen door het kreupelhout maar langzaam vooruit en het is een langen rit naar de stad.”

„Dat is zoo, heeren,” stemde Crabtree toe. Maar we hebben gerookt vleesch genoeg bij ons.”

„Dat is waar, maar toch zullen we het wild, dat nog onder schot komt, neerleggen.”

Den volgenden morgen pakten ze hunne bagage in en begaven zich zuidwaarts.

Ze hielden om twaalf uur niet stil om wat te gebruiken en met zonsondergang waren ze zeer hongerig. Dien dag hadden ze vele mijlen afgelegd, maar hoeveel precies, konden ze niet berekenen.

Ze zetten hunne tent op. gebruikten een stevig maal,

rolden zich spoedig in hunne dekens en sliepen rustig totdat de sterren begonnen te verbleeken.

Na een flink ontbijt zetten ze hunne reis zuidwaarts voort en passeerden het eerste kamp, waar de vijf bandieten onschadelijk gemaakt waren.

Ze keken nog naar hunne lijken rond, maar die waren blijkbaar door hunne rondzwervende kameraden meegenomen.

Ze gingen verder en hielden slechts eenmaal stil om een hert te schieten, dat de oude jager ontdekte.

Terry stelde voor, zijn huid mee te nemen en haar aan den hotelhouder te Benson ten geschenke te geven.

Crabtree vouwde de huid zorgvuldig op, bevestigde haar achter op zijn zadel en weer ging het voorwaarts.

Drie dagen later bereikten ze Benson en reden terstond naar de stal, waar ze hunne paarden gehuurd hadden.

„Is dat al het wild, dat u geschoten hebt?” vroeg de staljongen, toen hij de huid van het hert zag.

„Gelukkig niet!” antwoordde Fred. „We hadden een voorspoedige jacht. We schoten zeven beren, bijna twintig herten, eenige wilde kalkoenen, wilde katten en drie bergleeuwen.”

„Verduiveld! Dat meent u toch niet?”

„Ja, en we zijn alle drie bereid het te bezweren.”

„In orde. Dat is niet noodig. Gewoonlijk zal een man, die liegt, het willen bezweren ook. Sinds uw vertrek heb ik reeds veel over u gehoord en geloof alles wat u zegt.”

„Goed! Er gaat niets boven de waarheid,” zeide Terry. „Dit hert was ons laatste schot en we legden het op onzen terugweg neer en besloten de huid voor den hotelhouder mee te brengen.”

„Wel, ik denk dat hij er verheugd mee zal zijn, want het is een mooie.”

Ze lieten hunne paarden in den stal achter en begaven zich naar het hotel, waar ze door den eigenaar en zijne bedienden hartelijk verwelkomd werden.

HOOFDSTUK IV.

HET OUDE KERKHOF TE SANTA FE.

Daar ze hunne bagage in het hotel te Benson achtergelaten hadden, verwisselden Fred en Terry vlug van kleederen, waarna ze zich veel prettiger gevoelden.

Toen ze beneden kwamen, overhandigde de klerk hen een twintigtal brieven.

Ze kwamen uit Coppertown, de schapenfokkerij, New-Era, New-York en Fredonia.

Ze brachten eenige uren lezende door, waarna de avond aanbrak en vele kennissen hen kwamen bezoeken, verlangend het verhaal van hunne reis te vernemen.

Ze gevoelden zich beiden zeer behaaglijk, daar hunne brieven hen de verzekering hadden gegeven, dat alles in hunne afwezigheid goed was gegaan.

Hunne meisjes hadden hen lieve, aardige brieven geschreven, hen veel genoeg toewenschend op de jacht en hen feliciteerend met hunne avonturen in Old Mexico.

Hallery, de architect van het huis op de schapenfokkerij schreef hen, dat het werk goed en snel vorderde, dat hij uit de som, die ter zijner beschikking was gesteld, de werklieden geregeld betaalde en dat ze allen tevreden waren. Dus hadden ze geen enkele reden om ontstemd te zijn.

De brief van den onderopzichter Mac Donald, uit Coppertown, was in alle opzichten bevredigend. De uitkomsten waren eenvoudig verbazend geweest en ze konden naar de Bank gaan, waar overvloed van geld ter hunner beschikking was, maar ze hadden op dat oogenblik werkelijk geen behoefte aan geld. Ze hadden dien dag veertig mijlen afgelegd en gingen natuurlijk vroeg ter ruste.

Den volgenden morgen waren ze weer tijdig op en brachten hun halven dag door met het beantwoorden der brieven, die ze ontvangen hadden.

Ze waren allen kort, uitgezonderd die voor Erclyn en Mary. Deze waren vele blaadjes lang, overvloeiend van lieve woordjes om de meisjes zeer gelukkig te maken. Ze schreven haar, dat ze eene week in Sante Fe zouden blijven, waarna ze waarschijnlijk naar de schapenfokkerij terugkeerden en in Foster in westelijk Colorado zouden aankomen.

Nadat de brieven op de post waren gedaan, begaven ze zich naar den stal, betaalden de rekening voor het huren der paarden en hunne kampuitrusting, lieten de hertenhuid aan den hotelhouder overhandigen en toen waren ze gereed om den trein te nemen naar Sante Fe.

Ze lieten zich echter overhalen om nog tot den volgenden morgen te blijven en dien avond was het zeer levendig in het hotel en in de koffiekamer maakte men natuurlijk goede zaken.

Er gebeurde echter dien avond niets bijzonders en den volgenden morgen namen ze van al hunne bekenden afscheid en reisden naar Sante Fe.

Natuurlijk hadden de lieden, die hen naar Oud-Mexico vergezeld hadden, wonderlijke verhalen verteld betreffende hunne gevechten met de opstandelingen.

Sommige avonturen hadden ze zeer verfraaid, maar de feiten waren naar waarheid medegedeeld.

Hunne aankomst vernemend, haastten vele inwoners zich hen de hand te schudden en geluk te wenschen en voordat ze er zich van bewust waren, waren ze de helden van den dag.

„Mijnheer Olcott,” zeide de klerk, „hier is een brief voor u, die naar Sante Fe geadresseerd is, maar de postdirecteur, wetend dat u hier terug zoudt komen, gaf hem aan ons en wij bewaarden hem voor u. Hij heeft hier eene week gelegen.”

Ferry nam den brief aan, bekeek nauwkeurig het handschrift op de enveloppe en niet in staat zijnde, het te herkennen, opende hij hem en trok zich in een hoek terug om hem te lezen.

Hij was van Ada Sullivan, de dochter van den hoofdopzichter van den Senora-weg, die hij uit de handen der opstandelingen te Novalles gered had.

Hij was er zeer door geroerd, want hij verraadde duidelijk hare gevoelens jegens hem.

Het was eene goed geschreven, vriendelijke brief, waarin ze de namen noemden van bijna een twintigtal dames en heeren uit Torres, die hem en zijn metgezel hartelijk lieten groeten en zeiden, dat ze verlangend waren, iets van hem te vernemen.

Hij gaf den brief ter lezing aan Fred, want er kwamen vele uitdrukkingen in voor die ze bepaald voor hem bestemd had.

Dienzelfden dag nog schreven ze beiden aan haar,

verklarend, dat ze den vorigen dag de stad pas bereikt hadden, daar ze op jacht waren geweest in de wildernissen van Arizona en zoo voorspoedig waren geweest, veel grof wild te schieten, veel meer dan ze verwacht hadden.

Ze prezen beiden haar vader als een dappere man, die in het laatste gevecht met de opstandelingen schouder aan schouder met hen gestaan had en zeiden, dat ze zeer trots op hem kon zijn.

Ze zonden hem hunne groeten.

Eveneens herdachten ze een groot aantal Amerikaanse en Mexicaansche jonge dames. Dan betuigden ze nog, dat ze hun verblijf in haar huis nooit zouden vergeten. Ze zorgden er echter zorgvuldig voor, iedere sentimenteele uitdrukking te vermijden. Beiden schreven, dat hunne brieven naar Coppertown in Zuid-Dakota geadresseerd moesten worden, maar dat ze nog niet zeker wisten, wanneer ze daar zouden aankomen. Als ze lang wegbleven, zouden de brieven aan hen opgestuurd worden.

Toen die plicht vervuld was, besloten ze eenige der vele uitnodigingen van het schoone geslacht in Sante Fe aan te nemen. Maar na een paar dagen vernamen ze, dat een der dappere mannen, die hen naar Oud-Mexico vergezeld hadden, plotseling zwaar ziek was geworden. Ze gingen hem natuurlijk bezoeken en vonden twee doktoren bij hem.

Hij was een welbekende en populaire jonge man.

De dokters deelden mede, dat het eene plotselinge en zeer gevaarlijke congestie in de hersenen was.

Binnen acht-en-veertig uur stierf de patient.

Ze besloten nog te blijven en zijne begrafenis bij te wonen.

De jonge man had vele vrienden in de stad en er was eene groote menigte bij de ter aardebestelling tegenwoordig.

Zijn stoffelijk overschot werd bijgezet op een kerkhof dat volgens zeggen meer dan driehonderd jaar oud was. Het werd omringd door een zeer hoogen steenen muur, zooals men dikwijls in Spanje en Oud-Mexico ziet. Het was blijkbaar door de Spanjaarden aangelegd, die oorspronkelijk in die streek gewoond hadden.

Fred noch Terry hadden het ooit gezien en toen het rijtuig, waarin ze zaten, het hek doorreed, keken ze vol nieuwsgierigheid om zich heen. Ze zagen vele oude graf-

steenen met opschriften in het Spaansch. Natuurlijk waren daar in de laatste jaren ook vele Amerikanen begraven en ze zagen menige bekende Amerikaansche naam op de grafsteenen en monumenten staan.

Bij de begrafenis lieten Fred en Terry beiden op den ouden doodgraver. Het was een bejaarde man en uit de weinige woorden, die ze met hem wisselden, vernamen ze, dat hij zijn vader als doodgraver op het oude kerkhof was opgevolgd en reeds meer dan dertig jaar zijn ambt bekleedde.

Op den terugweg merkte Terry tegen Fred op, dat hij er wel zin in had een dagje op het kerkhof door te brengen om er rond te dwalen en de grafschriften te lezen, die soms werkelijk zeer zonderling waren.

„Ik ook, Terry, en daarom moesten we er morgen maar heengaan.”

„Goed. We zullen zien. Er zijn daar ongetwijfeld veel beroemde mannen begraven en de oude doodgraver zal ons wel veel kunnen vertellen.”

„Ja, er zijn vele bekende mannen begraven voordat deze streek bij de Vereenigde Staten gevoegd werd en waarschijnlijk zijn de opschriften op hunne graven allen in het Spaansch.”

„Dat kan wel. Misschien wel meer dan de helft.”

„Ja. Ik geloof niet, dat ik ooit zulk een kerkhof als dit gezien heb. De hooge muur er om heen doet mij denken, dat die met een tweeledig doel gebouwd is. Hij zal zeker wel een paar honderd jaar oud zijn.”

„Ja, dat zal wel. Maar waarom bouwden ze hem voor den drommel zoo hoog en stevig?”

„Dat is niet makkelijk te verklaren, maar misschien was het om graf-roovers tegen te houden of om wolven en hyena's te verhinderen er binnen te dringen.”

„Dat zou ik toch niet denken, Fred. Toen hij gebouwd werd, was Sante Fe eene veel kleinere stad, dan nu. Er bestaat hier geene anatomische universiteit om voor hare sectie beslag op de lijken te leggen en ik heb nog nooit gehoord, dat wolven en hyena's een kerkhof aan hebben gevallen.”

„Misschien kan de oude doodgraver het ons morgen wel verklaren. Ongetwijfeld had men er een reden voor. Ik zou die wel eens willen vernemen. Je weet, dat Sante Fe als de oudste stad in de Vereenigde Staten bekend is. Totdat, als een gevolg van den oorlog, Oud-

Mexico met Nieuw-Mexico vereenigd werd, was St. Augustine in Florida de oudste nederzetting. De Spanjaarden vestigden beide steden. Men gelooft algemeen dat de eerste nederzetting Jamestown en Virginia was, maar St. Augustin in Florida werd reeds door de Spanjaarden gesticht, voordat men nog ooit aan Virginia gedacht had. Langs den oever der Gila-rivier stichtten de monniken vele kloosters en de ruïnen van deze gebouwen zijn nog heden ten dage te zien."

„Ja, ik heb eens een paar reizigers ontmoet, die mij vertelden, dat ze het land langs den oever der rivier doorgetrokken waren en vele dezer oude ruïnen, allen uit steenen bestaande, hadden bezocht. Ik vind het prettig, dat er zooveel belangrijks met dat oude kerkhof in verband staat en daar de tegenwoordige doodgraver zijn vader opvolgde, zal hij waarschijnlijk wel met vele interessante overleveringen bekend zijn."

Dien avond sprak Fred in hun hotel over het oude kerkhof en den hoogen muur er om heen, zeggend, dat hij nog nooit zoo iets gezien had.

„Ja," zeide de hotelhouder. „Het is eene zeer oude begraafplaats en er liggen vele bekende mannen begraven. Er zijn zeker wel een twaalftal goeverneurs onder Spaansche en Mexicaansche heerschappij bijgezet. U moest eens een praatje maken met den ouden doodgraver. Ik geloof, dat hij zijn vader opvolgde en nu reeds dertig jaar zijn ambt vervult, terwijl zijn vader het bijna vijftig jaar waarnam."

„Wel, een kerkhof is nu niet bepaald de aangenaamste plaats om rond te wandelen, maar toch zou ik er wel zin in hebben en naar de verhalen willen luisteren, die de oude doodgraver ons waarschijnlijk wel te vertellen zal hebben. Ik zou er dankbaar voor zijn, als iemand ons eens met hem in verbinding kon stellen. Ik wisselde van morgen eenige woorden met hem, maar hij keek mij aan, alsof hij mij wantrouwde en wendde zich daarna snel om, blijkbaar niet wenschend, met vreemdelingen een gesprek te voeren."

„O, toen was hij ook bezig! Het beste wat men doen kan is, met hem naar een café te gaan, hem overvloedig wijn te schenken en zoo doende zijne tong los te maken en dan zal hij u verhalen vertellen, die uwe haren zullen doen te berge rijzen."

„Dat zal moeielijk gaan," lachte Fred. „Spookgeschie-

denissen en dergelijken maken niet den minsten indruk op mij, want ik heb wel in andere gevaren verkeerd. Toen ik vele jaren jonger was dan nu, geloofde ik aan spookvertellingen, zooals kinderen gewoonlijk doen. Maar in 't geheel niet aan iets bovennatuurlijks geloovend, kunnen mij geesten al heel weinig schelen. Ik heb reeds vele malen jacht op hen gemaakt. Ik heb verschillende geestverschijningen ontmaskerd en altijd ontdekte ik, dat levend vleesch en bloed er den achtergrond van vormde of anders was het gewoon het gevolg van een overspannen verbeeldingskracht. Als ik in de open lucht moest slapen, zou ik met evenveel gerustheid mijn deken uitspreiden op een grafsteen of in een pas gedolven graf als ergens anders."

„Bij George, Fred, dat kan ik nauwelijks geloovent! Ik zou het nog niet voor tienduizend dollars doen."

Fred lachte en merkte op:

„Dat is eenvoudig een gevolg van je bijgeloovigheid. Er bestaan geen geesten."

„Bent u in 't geheel niet bijgeloovig?" vroeg de man.

„In 't geheel niet, mijnheer. Zooals ik reeds gezegd heb, vroeger was ik het wel en geloofde in spoken en al dergelijk gespuis."

„Wel en hoe bent u daar nu van genezen?"

„Eenvoudig door er goed over na te denken. Het is gewoonweg onmogelijk, dat een menschelijk wezen na zijn dood weer op de aarde zou verschijnen. Als hij van deze wereld verdwijnt, is het uit met hem. In dat opzicht is een mensch volkomen gelijk aan een paard, eene koe of een hond, die na hun dood ook nooit meer te voorschijn komen."

„Ja, dat is waar. Maar dat is alleen maar lichamelijk. Men heeft hen in een mistige wolk zien verschijnen en zoo volkomen gelijkend op hetgeen ze eerst geweest waren, dat er geen vergissing mogelijk was."

„Allemaal verbeelding!" lachte Terry, „voortkomend uit bijgeloovigheid. De menschen zien in de duisternis en de schemering dingen, die ze niet kunnen begrijpen en hunne ontstelde fantasie ziet die dan voor bovennatuurlijk aan."

„Wel, ik wilde dat u de oude Pedro, de doodgraver, eens ontmoette."

„Heet hij zoo?" vroeg Fred, „Pedro?"

„Ja.”

„Is hij een Spanjaard of een Mexicaan?”

„Nee, ik geloof dat hij een afstammeling is van die beide volken. Zijne grootouders hebben dien naam geërfd en daarom noemde men hem zoo. Waarschijnlijk heeft eene Amerikaansche vrouw een Spaanschen of Mexicaanschen man gehuwd. Het is echter niet makkelijk den ouden man aan het spreken te krijgen. Hij leeft als eene mossel in hare schelp. Maar soms, als hij een stevig glas wijn gedronken heeft, wordt hij mededeelzaam.”

HOOFDSTUK V.

EEN PAAR OP BEGRAFENISSEN AFGERICHTE PAARDEN.

Voordat hij hen dien avond verliet, beloofde de hotelhouder aan den Stoutmoedige, hem een zijner vrienden te zullen zenden, die goed bekend was met den ouden Pedro, den doodgraver en beter dan iemand anders in staat zou zijn om diens tong los te maken.

„Hij kan u als gids dienen en aan den ouden man voorstellen. Ik zal hem alles omtrent u vertellen en natuurlijk kunt u dan net zooveel partij van hem trekken, als u wenscht.”

Vervolgens nam hij afscheid van Fred en Terry en verliet hen.

„Wel, heeren,” zeide Crabtree, „hoe lang hebt u nog plan in deze stad te blijven?”

„Nog maar eenige dagen, denk ik!”

„En waar gaat u dan heen?”

„We zullen eenigen tijd te Albuquerque stilhouden, waar je broer onze paarden bewaart.”

„Wat voor nut heeft het, dat ik met u meega en hier op u wacht? Dit is het eentonigste leven dat ik ooit geleid heb, als ik in het hotel zit of doelloos langs de straten slenter.”

„Daar heb ik niet aan gedacht, oude,” zeide Fred. „Neem de volgende trein naar Albuquerque. Ik weet nog niet precies wanneer wij ons daar bij je zullen voegen, maar je kunt onze vrienden mededeelen, dat we waarschijnlijk de volgende week terug zullen keeren. Doe onze hartelijke groeten aan juffrouw Crabtree, de vrouw van je broeder, maar vertel niet wat er in Senora gebeurd is.”

„Mijnheer, ik snij nooit op, maar spreek altijd de waarheid.”

„Ja, dat weet ik,” zeide Terry. „Maar je hebt eene manier, en dat zal je zelf wel weten ook, om de dingen zeer te vergrooten en te verfraaien.”

„Groote ratelslangen! Ik heb nog nooit iemand ontmoet, die dat zoo goed kan als gij,” en daarmee stond de oude man op en begaf zich naar den klerk om te informeeren, wanneer de volgende trein naar Albuquerque de stad zou verlaten.

De klerk keek op de klok en zeide:

„De trein naar het noorden zal hier zoo wat over anderhalf uur voorbijkomen.”

„Dan zal ik dien trein nemen.”

„Wat drommel! Ga je ons verlaten?”

„Ja, ik ga mijn broer opzoeken, die even buiten de stad woont. Ik zal daar wachten tot Fred en Olcott genoeg van deze plaats krijgen. Waar is mijne rekening?”

De klerk nam zijn boek en vulde de rekening in, toen Fred binnen kwam en zeide:

„Je moet geen dollar van dezen man aannemen, klerk, maar de som eenvoudig op mijne rekening schrijven.”

„Wat is er dan met mijn geld?” vroeg Crabtree.

„Er kleeft bloed aan,” antwoordde Fred. „Je hebt in Oud-Mexico opstandelingen geschoten en waarschijnlijk je zakken gevuld met het geld, dat je bij hen vond. En als je dat niet deed, dan is toch iedere dollar, die je bezit, verkregen door het schieten van dieren en het verkoopen van hun pels. In beide gevallen kleeft er dus bloed aan.”

Crabtree lachte en vroeg den klerk weer om de rekening.

„Ik heb geene rekening van u, mijnheer,” zeide de klerk.

„Goed dan. Geef mij de quitantie en ik zal je dankbaar zijn.”

„Loop heen,” lachte Fred, hem bij den schouder pakkend en ronddraaiend. „Haal je bagage, dan zullen we naar den trein gaan. Je kunt in Albuquerque op ons wachten. Maar je paard staat hier nog op stal. Wat moet daarmee gebeuren?”

„Als u hem niet kunt verkoopen, zend hem dan per boot naar Albuquerque.”

„In orde, dat zal ik doen.”

De oude man ging naar zijne kamer, haalde zijne bagage en was spoedig gereed om zich naar den trein te begeven.

Fred keek op zijn horloge en vroeg of hij het niet aangenamer zou vinden om in het hotel te wachten in plaats van een half uur bij de halte rond te slenteren.

„Misschien zou dat voor u wel prettiger zijn, maar als ik nu niet ga, weet ik, dat ik zou sterven als ik hier nog maar een half uur moest blijven.”

„Kom mee, Fred,” zeide Terry. „Hij heeft heimwee en hoe vlugger we hem laten vertrekken, des te beter het zal zijn.”

„Juist zoo,” lachte Crabtree. „Het zou mij dooden, als ik nog langer in eene stad moest blijven. Geen spel en niets om te schieten. Ik kan niet op mijn maag liggen en als een paard of eene koe water uit eene bron drinken.”

De oude man nam zijn pak op en ging, door Fred en Terry gevolgd, naar buiten.

De klerk raadde hem aan de omnibus te nemen.

„Ik laat me hangen als ik het doe! Ik zal voor ontspanning wandelen.”

De oude man was verrukt dat hij de stad ging verlaten. Hij verlangde er naar, terug te keeren naar Albuquerque en naar de paardenfokkerij van zijn broeder te gaan, waar hij zeide, dat hij overvloed van frissche lucht en ruimte voor zijn ellebogen zou hebben.

Er waren er nog meer die op den trein wachtten; groothandelaren, koejongens, mijnwerkers, gelukzoekers en gewone reizigers. Ze wachtten daar een vol half uur, gedurende welken tijd de oude man zijne pijp zat te rooken.

Spoedig kwam de trein met donderend geraas aanrollen en de jager nam van de beide vrienden afscheid.

Fred en Terry keerden naar het hotel terug, over den ouden jager sprekend, die ze erg graag mochten lijden. Ze geloofden, dat hij op de schapenfokkerij zeer nuttig werkzaam zou kunnen zijn. Hij was sterk en moedig en zou zeer veel te doen hebben als het huis klaar was en de vele gasten, die ze verwachtten, aangekomen waren. Hij kon dan voor hen op de jacht gaan.

„Ja, daar twijfel ik niet aan,” stemde Terry toe.

Daar het reeds laat was, trokken ze zich in hunne kamers terug en begaven zich spoedig ter ruste.

Den volgenden morgen verscheen de hotelhouder met zijn vriend, die hij aan hen voorstelde als mijnheer Graham.

Ze begroetten hem en hij drukte zijne tevredenheid over hunne ontmoeting uit.

„Dank u,” zeide Terry. „Ons beider vriend hier heeft ons verteld, dat u een uitstekende kerkhofgids bent.”

„Daarin vergist ge u,” lachte Graham. „Maar toevallig ben ik goed bekend met den ouden Pedro, den doodgraver en hij is de gids, die u wenscht te ontmoeten.”

„Dat is waar. Maar kunt u den dag met ons doorbrengen?”

„Ja, ik heb vandaag niet veel te doen.”

„Uitstekend. Wij zullen alle onkosten dragen en als u bij geval daar mocht sterven, zal den Stoutmoedige ongetwijfeld een zeer roerend grafschrift voor u opstellen. Daar is hij nog al knap in.”

„O, mijn grafschrift is reeds geschreven, het auteursrecht er van verzekerd en veilig opgeborgen om zoo noodig terstond bij de hand te zijn.”

„Goed! Ik bemerk dat ge, wat de Amerikanen noemen, een slimme kerel zijt.”

„Dat ben ik ook, mijnheer. Ik ben gewoonlijk op alles voorbereid, wat mij overkomt.”

Welnu dan, we wenschen het kerkhof te bezoeken, er wat rond te dwalen, de oude Spaansche grafschriften te lezen en ons met den doodgraver te onderhouden, als we hem tenminste kunnen vinden. Maar veronderstel nu eens, dat we een geest ontmoeten! Dan gaat ge zeker op de loop.”

Dat hebt gij juist geraden. Ik ben bovendien zeer vlug ter been. Als de heeren niet met mij mee wegrennen, zullen ze alleen achterblijven, dat is alles. Maar op klaarlichten dag zullen we geene geesten zien. Het zijn uilen en ze komen niet voor den nacht te voorschijn.”

„Hebt ge er wel eens een gezien?” vroeg Terry met eene flikkering in zijne oogen.

„Ja, ik zag wat ik dacht dat spoken waren en de menschen zeiden het ook, maar ik wachtte niet langer om de zaak te onderzoeken. Ik vloog op en vluchtte weg.”

„Ge zoudt zeker 's nachts niet graag tusschen al die grafsteenen kampeeren, is het wel?”

„Neen, en dat zoudt u ook niet aangenaam vinden.”

„O, mij zou het niet kunnen schelen,” zeide Terry.

„Dat denkt u nu. Misschien zoudt u er den nacht gaan

doorbrengen, maar na eenige uren in de duisternis vertoefde te hebben, zoudt u niet wachten op het openen van het hek, maar vlugger dan ge het nog ooit gedaan hebt, over dien twaalf voet hoogen muur klimmen."

„Vertel me eens, zijn er spoken op dat oude kerkhof?"

„Ja, mijnheer! Iederen nacht is het er vol van. U moet er vandaag Pedro maar eens naar vragen. Hij heeft er nu reeds twintig jaren gewerkt en kent zelfs sommige der geesten, maar ze doen hem geen leed, omdat hij of zijn vader hen begraven heeft."

„Ge zijt juist de man, die we moesten ontmoeten," lachte Terry. „Ik ben verzot op spookgeschiedenissen."

„Wel, die kan ik u niet vertellen, maar als u Pedro kunt bewegen om met u mee te gaan naar het café van den ouden Sanchez en hem dan goed wat landwijn laat drinken, zal hij u meer spookgeschiedenissen vertellen, dan u ooit in uw leven gehoord hebt en hij zal wel meegaan, als hij tenminste voor den een of ander geen graf moet delven. Hij is zeer nauwgezet in zijn werk en altijd even secuur, of het een arme of een rijke is. Hij zegt, dat de geesten hem nooit kwellen, omdat hij ieder een netjes bedient."

„Bij George, dat is een goed idee! Het is een verstandige man en hij handelt net als ik, want alles wat ik doe, doe ik ook goed."

„Ja," zeide de hotelhouder. „Dat is in zaken eene goede gewoonte."

„Dat heb ik ook ondervonden," antwoordde Terry. „Waar kunnen we nu voor den geheelen dag een rijtuig huren, dat ons daar zal brengen en op ons wachten tot we terugkeeren?"

„U kunt er een in een der stallen krijgen," zeide Graham.

„Ja, natuurlijk. Maar vertel ons eens welke de beste is."

„Gaat u dan maar met mij mee," en Fred en Terry volgden Graham door verschillende straten naar een stalhouder en zeiden tot dezen, dat ze voor den geheelen dag een rijtuig wenschten te huren, dat hen naar het kerkhof moest brengen.

„Uitstekend, heeren. Ik kan u een rijtuig geven, dat al bij duizende begrafenissen heeft dienst gedaan, met een koetsier, die reeds tien jaar in mijn dienst is en een paar witte paarden er voor, die gewoonlijk achter de lijkkoets volgen."

„Wel, dat bevalt mij," zeide Terry. „Maar loopen de paarden nog al flink?"

„Dat ligt er aan of zij gaan of terug komen."

„Maar wat heeft dat er nu mee te maken?"

„Omdat ze altijd langzaam achter de lijkkoets loopen, maar als ze terug komen, loopen ze zoo hard, als men maar wil en zijn vroolijk genoeg."

„Laten we dat spannetje dan nemen," zeide Terry. „Het is heden voor het eerst dat ik hoor van paarden die op begraven afgericht zijn."

„O, we hadden geen plan hen af te richten. Maar het is een mooi rijtuig, net tuig en het zijn bijna geheel witte paarden; daarom wenscht men dit span altijd te hebben om de begrafenissen van iemand bij te wonen, wiens vrienden geld genoeg hebben om het te betalen. Ze loopen langzaam, maar op den terugweg zijn ze zoo vlug, dat er een goede koetsier noodig is om hen in bedwang te houden."

Het was werkelijk een mooi span. Het rijtuig zag er uit, alsof het voor begrafenissen gemaakt was. De paarden waren zachtzinnig, bijna wit als sneeuw en blijkbaar goed doorvoed.

De koetsier was een man van diep in de vijftig met haar en een baard bijna even wit als de paarden. Hij keek ernstig als een aanspreker.

Terry betaalde de huur voor den geheelen dag vooruit, zeggend, dat ze nog niet precies wisten, wanneer ze terug zouden keeren, daar ze alleen uit nieuwsgierigheid het oude kerkhof gingen bezoeken.

Fred, Terry en Graham stegen in het rijtuig, toen de paarden in een snellen draf voorwaarts gingen en Terry begon te veronderstellen, dat de stalhouder geschertst had, toen hij zeide, dat ze langzaam zouden loopen.

„O, heb maar geduld totdat we den weg bereiken die naar het kerkhof voert. Ze denken dat ze naar een sterfhuis of eene kerk gaan, waar vandaan de lijkstoet zal vertrekken."

Het kerkhof was ongeveer drie mijlen verwijderd en de weg, die er heen leidde, was goed onderhouden en glad.

Spoedig bemerkten ze, dat ze bijna buiten de stad waren en van dat oogenblik af gingen de paarden, die tot nu toe in een flinken draf voorwaarts waren gegaan, stapvoets loopen.

„De koetsier zou nu met alle kracht deze dieren niet

kunnen dwingen om in draf te gaan," zeide Graham met een grijnslach.

Ze keken uit het portier en riepen tot den koetsier:

„Wat is er aan de hand met de paarden? Kan je ze niet harder laten loopen?"

„Neen, mijnheer. Niet op dezen weg."

„Is die dan niet gelijk aan iedere andere weg?"

„Ja, mijnheer. Maar hij is zeer hobbelig."

„Wacht eens even, koetsier, mag ik naast je op den bok komen zitten?"

„Ja, mijnheer," en hij hield de paarden in en Terry sprong uit het rijtuig en klom naast hem op den bok.

Hij wenschte den weg op te nemen en de bewegingen der paarden na te gaan.

Gedurende den geheelen weg praatte Terry met den koetsier, terwijl Fred en Graham in het rijtuig eveneens een zeer levendig gesprek voerden.

Het oude kerkhof was zeer uitgestrekt.

Men zeide, dat de muren twaalf voet hoog waren en het zag er uit, alsof het in waarheid vele honderde jaren oud was.

Ze vonden het kleine poortje naast het groote hek open en het rijtuig hield er voor stil.

HOOFDSTUK VI.

FRED EN TERRY OP HET OUDE KERKHOF.

Toen het rijtuig voor den ingang van het kerkhof stilstond, opende Graham het portier en sprong er uit.

Hij werd door Fred en Terry gevolgd, die, toen ze het groote hek gesloten vonden dachten, dat ze den ouden doodgraver niet zouden vinden.

„Denk je, dat hij er zijn zal?" vroeg Terry aan Graham.

Graham keek den ernstigen ouden koetsier met een vragenden blik aan, waarop deze laatste zeide:

„Ja, mijnheer. Hij bevindt zich hier of daar."

„Hoe weet ge dat? Je kunt hem toch niet zien."

„Het poortje is open, mijnheer."

„Ja, dat is zoo," zeide Graham, zich omwendend en naar eene kleine poort kijkend, die zich in den muur naast den hoofdingang bevond en nauwelijks drie voet breed was.

Het poortje was van ijzer, met een stevig slot er op en zoo sterk als eene gevangenisdeur.

„Kom mee," zeide Graham, hen voorgaande.

De oude koetsier bleef op zijn bok op hen wachten, daar hij voor den geheelen dag gehuurd was.

Binnentredend keken ze naar alle kanten rond, maar zagen niemand.

„Hij moet hier ergens zijn," zeide Graham, „waarschijnlijk is hij een graf aan het delven. We zullen hem eens gaan zoeken."

Er liepen in alle richtingen grintwegen, die de geheele plaats schenen te doorsnijden.

Rechts en links waren vele vreemdsoortige grafstenen, sommigen lang en smal en natuurlijk bevonden er zich ook vele graven, die eenvoudig afgebakend waren.

Fred en Terry stonden dikwijls stil om de grafschriften te lezen. De oudste waren in het Spaansch, welke taal Fred en Terry beiden makkelijk konden lezen.

Graham zelf kon er sommigen ontcijferen, maar van tijd tot tijd kwamen er uitdrukkingen op voor, die hij niet in het Engelsch kon vertalen.

Hij was daar reeds vele malen geweest en stelde weinig of geen belang in de dingen om hem heen. Hij wilde liever naar den ouden doodgraver zoeken om zijne beide metgezellen aan hem voor te stellen.

Fred en Terry vroegen hun geleider dikwijls inlichtingen betreffende den een of anderen doode.

Soms kon Graham hen die verschaffen, maar meestal wist hij er niets van af.

Terwijl ze langs den grooten rijweg liepen, hield hij bij een grafsteen stil en merkte op:

„Daar ligt een der gouverneurs onder het Mexicaansche bewind begraven. Het was een merkwaardige man, zeer exentriek en hij stierf in zijne schoenen."

„Hoe kwam dat? Werd hij doodgeschoten?"

„Ja. Toen ter tijde werd deze streek door een brutalen roover geplunderd. Op zekeren dag werd hij gevangen genomen en hierheen gebracht. Dat was hem al meer overkomen, maar altijd kwamen 's nachts zijne vrienden, bestormden het arrestantenhek en namen hem mee. Zoo doende kon hij nooit voor de rechtbank gebracht worden. De gouverneur besloot, dat hij nu niet meer zou ontsnappen, daarom gaf hij bevel, hem en zijne volgelingen terstond dood te schieten, dan konden ze naderhand

wel veroordeeld worden. Natuurlijk was dat in lijnrechte tegenstelling met de wet, maar een afdoend middel om den bandiet het ontsnappen te verhinderen."

„Dat zou ik ook denken," lachte Terry.

„Ja, zonder twijfel," voegde Graham er bij. „Maar binnen eene maand na die gebeurtenis reed een troep gemaskerde mannen de stad binnen, omringde het verblijf van den gouverneur, haalde hem naar buiten en schoten hem dood, waarna ze weer kalm wegreden. Natuurlijk waren die schurken leden der rooversbende en dat was hunne wraak."

„Wel, dat is een interessant verhaal," merkte Fred op.

„Ja, er zijn er die nog veel onderhoudender zijn, maar ik weet er weinig van af. Als u Pedro kunt vinden en zijne tong los kunt maken, zal hij u een boekdeel vol geschiedenissen vertellen."

„Goed, laten we dan voorwaarts gaan."

Ze dwaalden gedurende een uur op het kerkhof rond, voordat ze Pedro in het oog kregen, die met twee zijner helpers in den noordwestelijken hoek een graf aan het delven was.

Toen ze nog zoowat honderd schreden verwijderd waren, bemerkte de oude man hen en kwam naar hen toe.

„Dat is Pedro," zeide Graham, zoodra hij hem herkende en Fred en Terry namen den grijsaard eens goed op.

„Pedro," zeide Graham, „dit zijn twee vrienden van mij, die in het Westen wonen en op bezoek zijn bij kennissen in Sante Fe. Ze waren bij de begrafenis van den jongen Philips tegenwoordig en bemerkten, dat dit een der oudste kerkhoven in de Vereenigde Staten is en verzochten mij, hen hier den weg te wijzen. Dit is mijnheer Fred de Stoutmoedige en dat mijnheer Olcott."

De oude man boog even en sprak geen woord, maar Fred trad vooruit en zeide, hem de hand toestekend:

„Het verheugt mij u te ontmoeten en ik hoop, dat u ons niet zult weigeren, hier wat rond te dwalen en de grafschriften te lezen."

„O, daar heb ik niets op tegen, zoo lang u zich in gezelschap bevindt van een mijner vrienden," antwoordde de oude man.

Terry gaf hem eveneens de hand, zeggend, dat hij op een goeden dag een doodgraver zou noodig hebben om eenige bezigheden voor hem te verrichten, maar dat hij hoopte, dat die nog ver af mocht liggen."

„Ja," zeide de oude man, „maar na eenigen tijd zal dat oogenblik toch aanbreken. Ieder mensch wordt aan het einde van zijn levensweg in den grond gestopt."

„O neen, niet iedereen! Sommige menschen sterven op zee en hunne lichamen komen nooit meer te voorschijn. Dan worden er wel eens door wilde dieren opgegeten."

„Ja, dat is waar! Dat is waar! Maar is het geen gemeene streek van een mensch om op die manier van de aarde te verdwijnen en den doodgraver te ontduiken?"

„Ja, maar de arme kerel is er niet aansprakelijk voor. Wat mij betreft, ik zou liever een graf op een kerkhof hebben, dan in de zee te rusten, of in de maag van het een of andere verscheurende dier."

„Of u gelijk hebt," zeide de oude man met een vluchtigen glimlach.

„Voor wien delf je nu een graf, Pedro?" vroeg Graham.

„Ik weet het niet. Ik heb eenvoudig de opdracht gekregen om een kuil te graven voor eene kist van zoo veel voet lang en dat doe ik nu."

„Weet je niet eens den naam van den doode?" vroeg Terry.

„Neen. Ik heb honderde graven gemaakt voor menschen, wier naam ik nooit zou geweten hebben, als ik er niet naar gevraagd of toevallig in de courant gelezen had. Dat zijn mijne zaken niet, en bovendien kan het mij niet schelen ook. U zult hier eenige zeer oude grafsteenen vinden, kijk dus maar net zoo lang als u wilt rond en dan ga ik weer aan mijn werk."

„Wel, we zullen een beetje naar je kijken," zeide Fred, „als je er tenminste niets op tegen hebt."

„Ik heb er niets op tegen, mijnheer," en hij ging weer terug naar de plaats, waar zijne twee helpers aan het werk waren.

Ook zij gingen daar heen en keken naar de mannen, die een graf aan het delven waren.

Ze gingen snel en werktuigelijk hun gang en toen ze de verlangde diepte bereikt hadden, klommen ze uit het gat en nam de oude Pedro een schop op, die even scherp was als een pas geslepen mes, sprong er op zijne beurt in en begon er de laatste hand aan te leggen.

Hij schaaftte de aarde even glad af als een timmerman zijne plank en maakte de hoeken recht.

Vervolgens teekende hij met de punt der spade de om-

trekken van de doodkist op den bodem af, daarna sprong hij er weer uit en het graf was klaar.

Hij was volkomen berekend voor zijne taak en toen hij gereed was, bewonderden Fred en Terry zijne handigheid.

„Bij George, het ziet er uit, alsof het gegoten is,” merkte Terry op.

„Ja, hij kent zijn werk wel,” mengde Graham zich in het gesprek.

„Wanneer heeft de begrafenis plaats?” vroeg Fred.

„Morgen middag om twee uur, mijnheer. Maar aan dien kant moet ik er nog een voor morgen ochtend graven.”

„Dus vandaag heb je geene begrafenis!”

De doodgraver schudde zijn hoofd.

„Hoeveel tijd zal je noodig hebben om het andere te graven, Pedro?”

„Ongeveer anderhalf of twee uur, als we geen steenen ontmoeten.”

„Dan zullen wij eens in de Spaansche afdeeling rondkijken.”

De doodgravers namen hunne houweelen en spaden op en begaven zich op weg naar graf No. 2.

Fred en Terry volgden Graham naar het oude Spaansche gedeelte en lazen spoedig grafschriften, die meer dan tweehonderd jaren oud waren.

Ze kwamen voorbij de graven van drie of vier oude Spaansche gouverneurs en officieren.

Ze deden Graham vele vragen, die hij niet beantwoorden kon, maar hij zeide, dat ze het misschien wel aan Pedro konden vragen, als deze laatste met zijn werk klaar was.

„Het zou niet kwaad zijn,” voegde hij er bij, „als u aanbod hem voor zijn tijd te betalen, anders kon hij ons wel eens alleen laten en naar Sanchez gaan om een glas landwijn te drinken en daarna naar huis om zijn middagmaal te gebruiken.”

„Goed. Dat zal ik doen. Hij zal er toch niet door beledigd zijn?”

„Hemel, neen! Het zou hem zelfs niet kwetsen, als u hem duizend dollars per uur aanbod.”

In het Spaansche gedeelte vonden ze vele zonderlinge grafsteenen met werkelijk verheven inscripties.

Een vooral trok hunne opmerkzaamheid. Het grafschrift deelde mee, dat ze in het jaar 1706 stierf, de

schoonste vrouw was geweest, die Spanje ooit bezeten had en de echtgenoot van den gouverneur der provincie was.

„Ze heeft hier reeds lang gerust,” zeide Fred, toen hij het grafschrift las, „en het is werkelijk droevig, dat zulk eene schoone vrouw over den Atlantischen Oceaan moest komen om hier ver van haar geboorteland begraven te worden.”

„Ja, maar zulke dingen gebeuren meer. Millioenen menschen worden duizende mijlen van hun vaderland verwijderd, over de geheele aarde begraven.”

„Wel, wat mij betreft, ik wensch dat mijn lijk, het doet er niet toe waar ik zal sterven, naar Fredonia gevoerd zal worden, om daar naast mijne betrekkingen bijgezet te worden.”

„Ja, dat is natuurlijk,” merkte Fred op. „Ik denk dat dat wel de algemeene wensch van alle beschaafde menschen zal zijn.”

Verder gaande, vonden ze nog vele merkwaardige grafsteenen, waarvan sommigen rechtop stonden en wel twee voet hoog waren.

Een scheen blijkbaar langen tijd als zitplaats voor bezoekers gediend te hebben, want het gras er om heen was als door vele voetstappen uitgerooid.

„Dit schijnt wel eene rustplaats te zijn,” merkte Fred op. „Maar kijk eens naar den naam en de datum. Degene, die hier begraven ligt, stierf langen tijd geleden. Weet ge iets van hem?” en hij keek naar Graham, die ontkennend zijn hoofd schudde.

„Ik geloof dat dit de eenige steen is zonder grafschrift. Er staat alleen maar een naam en eene datum op, maar of het de datum is der geboorte of van het sterven, kan ik niet zien.”

„Ik zou denken, dat het wel de datum van zijne begrafenis of dood zal zijn,” merkte Graham op.

De naam op den grafsteen luidde „Don Valjes.”

„Er staat niets op, dus was hij bepaald een eerlijke kerel,” zeide Terry.

„Maar daar kan je niet op af gaan. In sommige streken zijn er menschen, die in 't geheel niet aan grafschriften gelooven.”

„O, ja! Ik zelf stel er ook maar weinig vertrouwen in,” merkte Terry op. „Men ziet er niets in om de fouten van een mensch op het koude marmer te verbloe-

men. Ik herinner mij, dat ik eens een verhaal gelezen heb over een echtpaar, die met hun twaalfjarig dochtertje een kerkhof bezochten, waarop, zich duizende wit marmere grafsteenen bevonden. Ten laatste zeide de man: „Waar zouden nu de slechte menschen begraven liggen? Al deze grafschriften zeggen, dat allen zich in den hemel bevinden.”

„O, hier ligt een slechte man,” zeide het kleine meisje, een grafschrift lezend, „want er staat op: „Zijne assche ruste in vrede.” Dus moet hij in de hel gebrand hebben.”

Graham lachte, maar Fred glimlachte zelfs niet, daar het een mop was, die hij reeds dikwijls gehoord had.

„O, het kleine meisje wist het niet! Ze was zeer onnoozel,” zeide Graham.

„Ja, maar misschien was ze dichter bij de waarheid dan ze dacht. In sommige streken zegt men van iemand, dat hij nog erger liegt dan een grafsteen. Ik herinner me, dat ik maar eens op een kerkhof geweest ben, waar men de waarheid sprak en dat was te Rocky Hill, in het noorden van Colorado.”

„Ik heb nog nooit van die plaats gehoord,” zeide Graham.

„Wel, het is een klein stadje, waar de menschen gewoonlijk in hunne schoenen sterven. Ik herinner me een grafsteen, waarop de naam van een man stond en de woorden ‚hij was te langzaam.’”

Weer lachte Graham en Terry vervolgde:

Op een andere zag ik met ruwe letters gebeiteld: „Hij vocht met Bill Ranklin en doofde toen uit,” hetgeen beteekent, dat hij met Bill Ranklin ruzie maakte en door hem gedood werd.

Nog een andere zeide: „De ezel schopte hard,” hetgeen beteekent, dat een ezel hem dood schopte. Er waren er zoo nog vele, maar geen enkele toonde neiging om de waarheid te verbloemen.”

„Zeg, Terry, herinner je je het grafschrift nog op Red-top's graf?” vroeg Fred.

„O, ja, dat zou ik denken! Er stond op: „Hij is heengegaan, maar waarheen?” en ik denk er dikwijls aan. Het is een vraag, die millioenen menschen bezig houdt. Een kleine jongen vroeg eens aan zijn vader, toen hij deze laatste een kaars uit zag blazen: „Pa, waar gaat het licht heen, als u het uitblaast?” Pa wist het natuurlijk niet en daarom antwoordde hij eenvoudig: „Wel, het

gaat uit, jongen.” „Maar waar naar toe?” vroeg het kind weer en de vader zeide: „Ik laat me hangen als ik het weet.”

„O, kinderen kunnen soms vragen doen, die een man niet kan beantwoorden,” zeide Graham.

HOOFDSTUK VII.

FRED EN TERRY NOODIGEN DEN DOODGRAVER UIT.

Ze stonden nog altijd bij de graftombe van Don Valjes, toen de oude doodgraver zich bij hen voegde en zeide, dat hij klaar was met zijn werk.

„Dat kunt ge dan vlug,” merkte de Stoutmoedige op.

„Ja, omdat het altijd hetzelfde is. Het eenige verschil bestaat in de lengte. Ik geloof, dat ik geblinddoekt ook wel een graf zou kunnen delven, want ik heb het al zoo menigmaal gedaán. Ik heb mijn vader eerst tien jaar geholpen, voordat ik hem opvolgde.”

„Een prachtig voorbeeld voor de macht der gewoonte,” merkte Terry op.

„Ja, dat is zoo. Maar vertel ons eens. Weet ge iets omtrent dezen Don Valjes?”

„Ja. Het was een exentrieke oude Spanjaard, in wiens leven zeer veel geheimzinnigs voorkwam. Hij was rijk, maar niemand wist, waar hij zijn geld vandaan haalde en er deden allerlei geruchten omtrent hem de rondte. Sommigen zeiden, dat hij van koninklijke geboorte was en uit Spanje had moeten vluchten om zijn hoofd te redden. Anderen zeiden, dat de Inquisitie het oog op hem had gericht. Men zeide, dat hij zonder geld in Mexico aankwam, maar dat hij spoedig en zeer geheimzinnig groote rijkdommen verzamelde en het geheim daalde met hem in het graf. Men zeide echter, dat zijne weelde afkomstig was van eene schoone gravin uit Andalusië in Spanje en dat hij bevolen had, dat alleen zijn naam en de datum van zijn sterven op zijn graf geschreven mochten worden.”

„Hoe komt het, dat de menschen dezen grafsteen als rustplaats hebben gekozen? Er zijn hier overal indrukken van voetstappen zichtbaar, die het gras zoo uit hebben geroeid, alsof het hier een voetpad is.”

De doodgraver keek gedurende een paar minuten zijgend naar den grond, schudde toen zijn hoofd en antwoordde:

„Neen. Dat hebben geen menschen gedaan. Gedurende al de jaren, die ik hier ben geweest, zag ik daar nog nooit iemand zitten, maar dertig of veertig jaren geleden waren de voetstappen er ook reeds. Er voert hier geen voetpad langs en toch schijnt het gras voortdurend vertrapt te worden. Zoo lang ik mij kan herinneren, heeft hier nooit iets willen groeien.”

„Hebt ge er nooit iemand zien zitten?”

„Neen en ik heb van mijn vader ook gehoord, dat hij er nog nooit een mensch gezien had. Het gras wil hier eenvoudig niet groeien. Iedere twee jaar wordt er over het heele kerkhof gras gezaaid en het komt altijd op, uitgezonderd om Don Valjes' graf. Men gelooft nu, dat de geesten elkander hier in donkere nachten ontmoeten en het gras vertreden.”

„Wel, wat denkt ge daarvan?” vroeg Terry. „Gelooft ge, dat er spoken bestaan?”

De oude doodgraver wendde zich om, keek hem in het gelaat en antwoordde hem in 't Spaansch, zeggend:

„Si, señor.”

„Welke reden hebt ge om dat te gelooven?”

„Ik heb hen gezien.”

„Werkelijk, zijt ge daar zeker van?”

Hij knikte werktuigelijk, maar zeide niets.

De Stoutmoedige was begeerig, nog meer van hem te vernemen, daarom stelde hij voor om naar de naaste restaurant te gaan en wat te gebruiken.

„Daar dacht ik ook juist aan,” zeide Graham, „en ik denk, dat Pedro ons wel de beste gelegenheid zal kunnen aanwijzen.”

„Ik ga nooit ergens anders dan bij Sanchez,” zeide de doodgraver.

„Ik weet waar dat is. Daar ben ik zelf ook wel eens geweest,” antwoordde Graham, „laten we dus daar heen gaan.” En ze wendden zich allen naar den uitgang.

Daar vonden ze het rijtuig met de witte paarden er voor nog op hen wachten.

Terry stelde voor om in te stijgen en naar het café te rijden, maar de oude doodgraver schudde veelbeteekend met zijn hoofd en zeide, dat hij liever wilde loopen.

„Dan zullen we allen wandelen,” zeide Fred en den

koetsier bevelend, hen te volgen, gingen ze op weg; maar de doodgraver keerde terug, wendde zich tot den koetsier en zeide:

„Wacht hier tot we terug komen of wacht anders tot dat we onze bestemming bereikt hebben. We gaan naar Sanchez.”

Fred en Terry begrepen hem niet, maar naderhand vernamen ze, dat hij niet in een begrafenisrijtuig wilde zitten, noch gevolgd wilde worden door eene koets, die gewoonlijk achter de lijkwagen aankwam.

Toen ze bij Sanchez aankwamen, bevonden ze, dat het een café-restaurant was. Uitgezonderd zijne helderheid, was er niets aantrekkelijks aan het huis. Het was een oud gebouw, het eigendom van een Mexicaan en zijne vrouw, die natuurlijk met Graham en den doodgraver bekend waren.

Pedro ging hen voor naar een vertrekje, waar in iederen hoek een tafel stond.

Op dat uur was er niemand aanwezig.

Ze gingen om een der tafels zitten en Fred zeide, naar Graham kijkend:

„Bestel nu maar wat ge wilt. Ge zijt mijne gasten.”

„In orde,” en hij en Pedro bestelden juist wat ze wilden en eene flesch landwijn.

„Waard,” vroeg Terry, „heb je geen kuikens?”

„Si, señor.”

„Wel, breng ons dan twee kuikens. Dat zal voor ons vieren wel genoeg zijn.”

„Als je kuikens moet brengen, heb ik hetgeen ik besteld heb, niet noodig,” zeide de doodgraver. „Ik houd veel van kuikens.”

„Ik ook,” zeide Graham

„De heeren zullen moeten wachten tot ze gebraden zijn en u weet, dat dat niet zoo heel gauw gaat.”

„Goed. Laten we dan eerst wat wijn drinken. Als je citroenen hebt, breng ons dan twee glazen limonade.”

„Senor, we hebben citroenen.”

„Ja, maar zeker geen ijs?”

„Neen, señor. Maar we hebben koud bronwater.”

„Dat is voldoende.”

„Hoeveel flesschen wijn wenscht u te hebben, señor?”

„Breng ons vier flesschen,” beval Terry.

„Groote Scott, Terry! Heb je plan ons dronken te maken,” lachte Fred.

„Nee, maar ik weet niet hoeveel onze twee vrienden hier kunnen gebruiken en wat ze niet opdrinken behoeven we niet te betalen. Ik wensch, dat ze nergens gebrek aan zullen hebben.”

„Wel,” zeide Graham, „onze vriend Pedro lijkt wel op de graven die hij delft, hij kan veel verzwelgen.”

De oude man glimlachte zelfs niet, maar toen de waard de vier flesschen bracht, waarvan er twee ontkurkt waren, vulde de doodgraver een groot glas. Het was zeer koppige, geurige wijn.

„Waar is deze wijn gebotteld?” vroeg Fred aan Graham.

„O, in deze streek zijn vele wijnbergen. Maar toch wordt er niet veel van uitgevoerd.”

„Wel, dat hoor ik heden voor het eerst. Ik dacht dat de menschen hier meer van pittiger wijn hielden.”

„Velen wel, maar matige drinkers hebben dezen wijn liever en vooral de dames houden er van. Als een man een drank wenschte te hebben, waar hij het den geheelen dag bij kan volhouden, moet hij dezen wijn nemen, want er is veel van noodig om iemand dronken te maken.”

De doodgraver vulde voor de tweede maal zijn glas, terwijl hij voortdurend de Stoutmoedige aankeek, als nieuwsgierig wat er komen zou.

Toen hij weer rustig zat, vroeg Fred:

„Wat zullen de heeren nu gebruiken, oesters soms?”

„Varkensvleesch met bruine boonen.”

„Wat! Houdt ge niet van oesters?”

„Ja wel, mijnheer, maar die passen niet bij mij.”

„O, je wilt zeker iets hartigs hebben,” zeide Graham.

„Ja, want als men alleen maar wijn drinkt, wordt men een beetje wee.”

„Pas maar op, Pedro,” zeide hij weer tot den ouden man, „dat je niet te veel gebruikt, want als je dan een graf moest delven, zou je het gebruik van je beenen wel eens kunnen missen.”

„Ja, daarin kunt ge wel gelijk hebben,” en de oude man vulde zijn glas voor de derde maal. „Ik ben slechts eens in mijn leven onvast ter been geweest en dat was toen ik te veel whisky gebruikt had.”

Fred en Terry slurpten hunne limonade leeg.

„Drinken de heeren nooit iets sterkers dan dat?” vroeg Graham.

„Ja wel, soms gebruiken we koffie. We zijn daar zeer

op gesteld en het is de sterkste drank, die we ooit drinken.”

„Wel, dat zou ons niet bevallen. De menschen hier houden er ook wel van, maar ze is niet opwekkend genoeg.”

„Ze is sterk genoeg voor ons, we hebben werkelijk geen opwekking noodig. Het voortdurend gebruik van sterken drank ontzenuwt en verzwakt den mensch,” en Fred stak zijn arm naar Graham uit en verzocht hem, zijne spieren eens te voelen.

„Wel, wel, wel!” riep Graham uit. „Voel dien arm eens, Pedro.”

De oude man had groote handen, geheel vereelt door het voortdurend werken met houweel en spade en was blijkbaar verrast.

„U moet zeer sterk zijn,” merkte hij op.

„Ja, ik heb nog nooit een man van mijn grootte en gewicht aangetroffen, die sterker was dan ik. Ik ken een glas water op armslengte zoo stil houden, dat men er geen rimpeltje op kan zien.”

De oogen van den ouden man drukten duidelijk uit, dat hij dit betwijfelde en Graham, zijn glas boordevol wijn schenkend, bood het hem aan en verzocht hem, het te bewijzen.

Fred deed zoo en alle drie keken ze naar het glas en de oude man deed een gebrom hooren, dat blijkbaar zijne tevredenheid moest te kennen geven.

„Wel, u hebt stalen zenuwen,” merkte Graham op.

„Ik kan het ook,” zeide Terry. „Eenige jaren geleden, toen ik nog een schooljongen was, werd ik dronken na het gebruik van whiskey. Dat was de eerste en de laatste maal, dat ik ooit gedronken heb. Ik werd door vele wespen gestoken en was geneigd alles te baat te nemen om de pijn te verdrijven.”

Vervolgens vertelde Fred het verhaal van Terry's aanval op het wespennest.

Toen zagen ze voor het eerst een glimlach op het gelaat van den ouden doodgraver verschijnen.

Graham bulderde van het lachen.

„Als u zeer bevreesd waart, zouden dan uwe handen niet beven?” vroeg Pedro.

„Daar heb ik nooit op gelet,” zeide Terry. „Ik ben reeds dikwijls geschrokken, maar ik geloof niet, dat ik ooit mijne tegenwoordigheid van geest verloren heb.”

„Hebt u wel eens een spook gezien?”

„Nee, nooit. Ik heb gezien, hetgeen andere menschen zeiden, dat spoken waren, maar ik geloof niet, dat zulke wezens bestaan.”

„U gelooft het niet, hé?”

„Nee, ik geloof het niet.”

„Wel, als u zoo lang als ik op een kerkhof gewerkt had, zoudt u er velen gezien hebben en spoedig in hun bestaan gelooven.”

„O, ik heb vele spookgeschiedenissen onderzocht en altijd menschelijk vernuft op den achtergrond er van gevonden.”

De oude man sloeg een half glas wijn naar binnen.

„Ja,” zeide Terry. „Het waren geen geesten, maar dat geloofden de menschen. Ik geloof dat, als men een mensch onder den grond stopt, hij daar net zoo lang blijft tot er iemand anders komt, die hem weer opgraaft. Wat zijn geest betreft, die men zegt dat weer op de aarde verschijnt en onder het bange volk ronddoelt, dat is onzin en het beste bewijs daarvoor is, dat ze alleen 's nachts te voorschijn komen, als men hen niet goed kan opnemen. Ik heb nog nooit gehoord, dat een spook op klaarlichten dag verscheen. Ik veracht alles, wat in het duister wroet. Maar terzelfder tijd beken ik, dat ik 's nachts bang ben voor een vijand, want dan kan ik nooit berekenen, waar en wanneer hij mij misschien een kogel zal toezenden.”

HOOFDSTUK VIII.

HET VERDRAG MET DEN OUDEN DOODGRAVER.

Langzamerhand begon de wijn haar invloed op den ouden Pedro te doen gevoelen. Hij werd spraakzaam en zijne gelaatstrekken ontspannen zich. Dit bemerkend, deed Fred hem eenige vragen omtrent hetgeen hij van spoken afwist.

„Ik weet niets van hen,” antwoordde hij. „Ik heb nooit iets met hen aan de hand gehad. Maar ik weet dat, als men zich niet met spoken bemoeit, de spoken zich ook niet met u bemoeien, daarom laat ik hen met rust.”

„Waar hebt ge er wel eens een gezien?” vroeg Fred.

„Natuurlijk op het oude kerkhof.”

„Bij daglicht?”

„Nee, spoken zijn net uilen. 's Nachts komen zij alleen maar te voorschijn. Ik begrijp dat niet, maar ik weet dat het zoo is.”

„Ging je 's nachts wel eens naar het kerkhof?”

„Vroeger wel, maar nu heb ik dat sinds jaren niet meer gedaan. Ik ruim het veld en geef den geesten de ruimte. De menschen echter zeggen, dat ze hen door het hek hebben gezien en die namen natuurlijk zoo snel mogelijk de vlucht. In geheel Sante Fe zult ge geen mensch vinden, die zenuwen genoeg heeft om daar 's avonds heen te gaan. Er wonen hier honderde menschen, die 's nachts zelfs niet eens er langs durven. Zooals ik reeds zeide, ik heb nog nooit gehoord, dat de spoken iemand kwaad hebben gedaan, als die iemand hen tenminste ook met rust liet. En toch is iedereen bang voor hen.”

„Tel mij als 't je belijft niet onder die iedereen,” lachte Terry. „Ik geloof niet aan spoken.”

De oude man dronk kalm zijn glas leeg en antwoordde niet. Ongetwijfeld dacht hij, dat de jonge man aan het pochen was of dat hij niet wist, wat hij zeide en nog nooit een geest gezien had.

Juist kwam de waard binnen met de heerlijk gebraden kuikens en brood en koffie.

„Waard,” zeide Fred. „Ik geloof niet, dat ik ooit een lekkerder gebrad zag dan dit. De geur is eenvoudig heerlijk. Als je vrouw dat zoo fijn klaar gemaakt heeft, is ze een fortuin waard.”

„Si, senior. Mijne vrouw maakt alles zelf klaar,” en de herbergier scheen trots te zijn op het compliment, dat men zijne betere helft maakte.

Hij verwijderde zich en de vier metgezellen sloegen een flinken slag in de lunch.

Pedro spoelde ieder hapje met landwijn naar binnen. Fred en Terry bestelden koffie, terwijl Graham zich bij den wijn hield, maar toch niet half zooveel dronk als den ouden doodgraver.

Toen ze hunne maaltijd geëindigd hadden, bestelden Fred en Terry sigaren, hoewel ze zelf geen van beiden rookten.

Langzamerhand bracht Fred nu het gesprek weer op het kerkhof.

Hij bevond, dat de tong van den ouden doodgraver door den wijn losgeraakt was en hij vertelde eenige werkelijk ontzettende verhalen over dingen, die hij gedurende de lange reeks van jaren, die hij als doodgraver had doorgebracht, had ondervonden. Hij stelde voor om naar het kerkhof terug te keeren, waar hij hen de oude grafsteenen zou aanwijzen en er verhalen bij leveren, die nooit in druk waren verschenen.

Dat was juist wat Fred en Terry wilden en nog twee flesschen wijn bestellend, wenschten ze, dat de doodgraver die in zijne zakken zou steken. Deze voldeed aan dit verlangen zonder de minste aarzeling.

Vervolgens begaven ze zich op weg, betraden het kerkhof en volgden Pedro naar het oude Spaansche gedeelte.

Daar wees hij vele grafsteenen aan en vertelde de geschiedenis van degenen die er onder lagen.

Natuurlijk bestond het meerendeel dezer verhalen uit overleveringen, want de lijken waren daar tweehonderd jaren geleden begraven.

Toen hij sprak van spoken en geestverschijningen, zeide de oude doodgraver, dat hij zich niet met hen bemoeide en dat hij reeds jaren pas na zonsopgang het hek opende.

Blijkbaar geloofde hij vast in hun bestaan. Hij bevestigde, dat ze dikwijls voorwerpen verplaatsten; dat ze dikwijls zijne gereedschappen gebruikten en sporen van hunne tegenwoordigheid achterlieten, die te duidelijk waren om in twijfel te trekken.

Hij zeide, dat men hen eens met kleine toortsen of kaarsen over het kerkhof had zien bewegen en dat ze gekleed waren in witte gewaden, waaruit alleen hunne doodshoofden te voorschijn kwamen.

„Geloof je dat werkelijk?” vroeg Fred.

„Natuurlijk doe ik dat. Ik ben niet iemand, die zijne eigen oogen wantrouwt.”

„Maar kan men zich dan niet verbeelden iets te zien, wat in werkelijkheid niet bestaat?”

„Dwazen doen dat misschien, maar ik niet. Eens zag een man, die door het ijzeren hek gluurde, een licht bewegen en kwam naar mij toe om te vertellen, dat er op het kerkhof menschen waren met lantaarns bij zich. Dat gebeurde eenige jaren geleden. Ik ging met hem terug en zag het licht, ontsloot het hek en ging naar binnen en daar zag ik ongeveer een dozijn in witte gewaden gehulde gestalten met licht afgevend doodshoof-

den op Don Valjes grafsteen zitten met eene kaars in hun midden. Natuurlijk zeide ik niets, maar draaide mij om, ging weer naar buiten, sloot het hek achter mij dicht en begaf mij huiswaarts.”

„Wat deden ze?” vroeg Fred.

„Dat heb ik nooit ontdekt. Ik kwam niet dicht genoeg bij om dat te kunnen zien. Toen ik zag, dat het geesten waren, had ik er genoeg van. Ik had geen recht hen te storen, want hier behooren ze thuis; ze zijn op deze plaats bij hunne vrienden begraven en hebben zeker wel het recht om te voorschijn te komen, als ze dat wenschen.”

„Begaf een hunner zich ooit buiten het kerkhof?”

„Niet dat ik weet. Er komen 's nachts maar heel weinig menschen in dezen omtrek.”

„Wel, ik zou dat geheim wel eens op willen helderen. Ik beken openhartig dat ik niet aan spoken geloof. Tien jaar geleden deed ik het nog, maar sinds dien tijd ben ik reeds lang tot de conclusie gekomen, dat dergelijke dingen eenvoudig voortkomen uit eene overspannen verbeeldingskracht.”

Juist op dat oogenblik keek de oude man om zich heen en zag een havik op den kerkhofmuur zitten.

Hij wees er met zijn vinger naar en vroeg:

„Ziet u daar iets op den muur?”

„Ja,” zeide Fred. „Ik zie een havik.”

„Ziet u die werkelijk of verbeeldt ge het u maar?”

„O, ik gis dat ik hem zie! Er vliegen nog anderen in de lucht rond. Ze komen in het Zuiden en Zuid-Westen veelvuldig voor.”

„Welnu, ik geef u de verzekering, dat de geesten, die 's nachts op het kerkhof ronddolen, al evenmin in twijfel kunnen worden getrokken als dezen havik. Eens zag ik er zoowat vijftig op den muur zitten en dat, terwijl er hier niets aantrekkelijks voor hen te vinden is. Binnen deze muur staat er nooit een lijk boven aarde. Er staan buiten groote boomen, maar daar vliegen ze nooit in. Altijd strijken ze op den muur neer met hun kop naar binnen gekeerd. Nooit zag ik er nog een naar buiten kijken.”

„Wel, dat is nog al eenvoudig. Ze zien de lijkisten hier binnen dragen en in den grond verdwijnen en ze loeren er op, dat men iets achterlaat om hun tot voedsel te kunnen dienen. Als ge op hen lettet na eene begra-

fenis, zoudt ge zien dat velen hunner zich op het ver-
sche graf neerlaten en overal rondsnuffelen om te zien
of er niets voor hen te vinden is."

De oude doodgraver schudde zwijgend met zijn hoofd
en zijn gelaat droeg eene uitdrukking, die duidelijk aan-
toonde, dat hij die meening ongerijmd vond.

„Hoor eens, Pedro, ik wil dat zaakje onderzoeken.
Heb je daar iets op tegen?"

„In 't geheel niet, mijnheer."

„Welnu, dan zullen we van avond hier komen."

De oude man keek hem aan, alsof hij wilde onder-
zoeken of hij het in ernst meende. Vervolgens zeide hij:

„Goed. Dat kunt u doen."

„Wilt ge ons de sleutel van het kleine poortje leenen?"

„Ja, op voorwaarde, dat u hem mij morgen ochtend
vroeg weer terug brengt."

„Dat zal ik doen."

Pedro glimlachte grimmig en geheimzinnig en gaf hem
den raad om de sleutel in zijn zak te steken, want dat,
als de geest hem vervolgde en hij den sleutel in het
sleutelgat had laten zitten, hij het poortje niet zoo gauw
open zou kunnen krijgen en de sleutel wel eens verlo-
ren kon gaan.

„In orde," zeide Fred. „Als je verneemt dat we voor
geesten op de loop zijn gegaan, zal ik je zooveel wijn
ten geschenke geven, dat je er een jaar genoeg aan
hebt en iederen dag twee flesschen zult kunnen ledigen."

„Bij George, dat is een groot geschenk," merkte Gra-
ham op.

„Ja, dat is zoo! En als je buiten wilt gaan staan om
getuige van onze vlucht te zijn, zal ik je eveneens een
jaar lang van wijn en sigaren voorzien."

„Goed. Ik zal met u meegaan en buiten op u blijven
wachten."

Dat was alles wat Fred en Terry verlangden. Ze had-
den nu langzamerhand genoeg gekregen van grafsteen-
en keerden dus naar den ingang terug, waar de oude
doodgraver Fred den sleutel van het kleine poortje over-
handigde. Vervolgens gaven ze hem de hand, stegen weer
in het rijtuig, dat daar op hun wachtte en reden naar
hun hotel terug.

„Fred, jullie zijn moedig," merkte Graham op.

„Dank je. Het is echter niet zoo zeer moed dan wel
dat we van zulke dingen alles af weten. We hebben

reeds meer iets dergelijks aan de hand gehad. In alle
grooten steden zijn er eenige huizen, die men zegt, dat
betooverd zijn. In het Noorden noemt men het spookhuizen
en niemand is er toe te bewegen, daarin te gaan wonen.

„Ja, daar heb ik ook wel eens van gehoord."

„Wel, we hebben er velen onderzocht en bijna overal
was er iemand, die voor spook speelde, of uit liefheb-
berij, of om het huis, als het eenmaal in een kwaden
reuk stond, tegen een lagen prijs te kunnen huren. We
hebben eenige van die „geesten" gevangen genomen en
aan de politie overgeleverd. Het is werkelijk niets dan
bijgeloovigheid."

„Ik kan u een man noemen, die iedere week het
hotel, waar u gelogeed bent, bezoekt. Hij zal u be-
zweren, dat hij eens op een avond naar een speelhuis
ging en onderweg een zwarte kat ontmoette, maar daar
hij een afspraak had gemaakt met een zijner kennissen,
ging hij toch door en verloor den geheelen avond. Wat
zegt u daarvan?"

„O, dat is nog al duidelijk. Hij was door deze ont-
moeting zenuwachtig geworden en daardoor verstrooid.
Als een mensch van te voren denkt, ik verlies toch, zijn
de kansen reeds tegen hem."

Graham was echter nog niet overtuigd. Hij zeide, dat
hij met veel belangstelling den afloop van hun onder-
zoek der geesten op het oude kerkhof tegemoet zag.

„Ik weet precies wat ge doen zult," mengde Terry
zich in het gesprek. „Ge zult buiten het hek staan en
als ge dan iets ziet, wat maar op een spook gelijkt, zult
ge met grooten haast naar de stad terug keeren. Nu,
hoe lang zult ge blijven staan, als ge van nacht witte
gestalten op het kerkhof gewaar wordt?"

Graham lachte en bekende, dat hij het dan werkelijk
niet zou kunnen uithouden.

„Als we je nu eens aan de spijlen van het hek vast-
bonden?" stelde Terry voor.

„Nog voor geen duizend dollars," antwoordde hij en
Fred en Terry lachten hem hartelijk uit.

„Wel, Terry, hij zou misschien het hek uit zijne heng-
sels lichten en er, als eens Samson deed, met de poor-
ten van Gaza, mede wegrennen."

„Ja," zeide Terry. En waarschijnlijk zou hij tien of
vijftien voet van den muur, die daar nu al tweehonderd
jaren gestaan heeft, naar beneden halen."

„Wel, ik ben Samson niet,” lachte Graham, „maar wie weet, wat ik doen zou, als ik doodelijk verschrikt was.”

„Dat is zoo. Een mensch kan nooit van te voren zeggen, wat hij doen zal, als hij zich plotseling in groot gevaar bevindt, daarom zal het beter zijn, dat ge achterblijft en Terry en mij er alleen op af laat gaan.”

„Goed, dan zal ik morgen ochtend in het hotel het verhaal van uwe avonturen wel vernemen.”

„Hoor eens,” zeide Fred. „Ge moet onze plannen aan niemand vertellen, totdat we met ons onderzoek gereed zijn.”

„Mijn woord er op,” antwoordde Graham.

Ze namen voor het hotel afscheid van elkander en het rijtuig keerde naar de stal terug.

Even voor zonsondergang begaven Fred en Terry zich naar den stalhouder en deelden hem mede, dat het rijtuig om elf uur 's avonds weer voor moest komen.

„Waar gaat u heen?” vroeg hij.

„We gaan naar Sanchez om een middernachtelijk souper te gebruiken.”

„In orde,” en de eigenaar beloofde, dat het rijtuig er op tijd wezen zou.

De nacht was zeer donker en daarom begaven Fred en Terry zich naar een winkel en kochten een dievenlantaarn.

HOOFDSTUK IX.

„ZE GAAN HEM LEVEND BEGRAVEN!”
HIJGDE DE STOUTMOEDIGE.

Te ongeveer elf uur kwam een kellner de leeszaal van het hotel binnen en deelde Fred en Terry, die daar met twee vrienden zaten te praten, mede, dat er een rijtuig voor hen buiten wachtte.

Terstond begaven ze zich naar hunne kamer, staken hunne revolvers en de dievenlantaarn bij zich, daalden de trap af en stegen in het rijtuig.

„Breng ons naar Sanchez,” zeide Fred tot den koetsier.

„Tot uw dienst, mijnheer,” en daar ze nu andere paarden en een anderen koetsier hadden, ging het in snellen draf voorwaarts.

Ze hielden tot groote verbazing van den waard, voor het café stil.

„Waard,” zeide Fred, „je hebt ons dezen middag zulk een heerlijk maal voorgezet, dat we terug zijn gekomen om bij je te soupeeren. Kan je ons iets lekkers voorzetten?”

De herbergier antwoordde bevestigend, hij was werkelijk zeer verheugd, zulke royale gasten te hebben, hoewel het reeds zeer laat was om een souper te bestellen.

Daar hij een halve mijl van het kerkhof af woonde, was hij gewoonlijk tot 's avonds laat open om wijn en sigaren te verkoopen. Bovendien kwamen er velen bij hem een kaartje leggen, daar hij buiten de grenzen der stad woonde.

Fred bestelde hetgeen hij wenschte te hebben en zeide, dat ze beiden een eindje den weg op gingen wandelen en terug zouden komen tegen den tijd dat het eten klaar was.

„Houd het voor ons warm,” voegde Terry er bij. „Het rijtuig zal buiten blijven wachten totdat we terug komen.”

Ze gingen naar buiten, bevalen den koetsier op hen te wachten en nu ging het vlug voorwaarts in de richting van het kerkhof.

Het was een helderen sterrenhemel en de nacht was niet zoo donker, als ze verwacht hadden.

In korten tijd bereikten ze den hoofdingang der begraafplaats, zonder een levend wezen op hun weg ontmoet te hebben.

Fred stak voorzichtig den sleutel in het poortje en ze traden binnen.

Vervolgens sloot hij het weer achter zich dicht, stak den sleutel in zijn zak, haalde de dievenlantaarn te voorschijn, stak haar aan, schoof de metalen schuif naar beneden om het licht te verbergen en nu gingen ze op den rijweg voorwaarts. Nadat ze eenige honderde meters afgelegd hadden, wendden ze zich rechts naar het oude Spaansche gedeelte, overal naar een zich bewegend iets rondziende.

Sommige grafsteenen wierpen zulke zonderlinge schaduwen, dat ze dikwijls stil stonden om te zien, of er zich al of niet iets bewoog.

Plotseling pakte Fred Terry bij den arm en wees in de richting van Don Valjes' graf.

Er was eene lichtschemering als van eene kaars zichtbaar.

De lucht was even helder als in een slaapkamer, geen windje was er te voelen.

Voorzichtig traden ze naderbij en zagen zoo wat tien witte gestalten bewegen, die naar iets keken, dat midden op den grafsteen lag, die drie voet breed en zes voet lang was. Ze meenden het geluid van gedempte stemmen te vernemen. Sommigen zaten op het graf, anderen bewogen zich er om heen.

Toen ze nog ongeveer vijftig meter van de plaats verwijderd waren, bleven Fred en Terry staan om te ontdekken wat ze daar deden.

Bij het doffe lichtje op den steen konden ze de doods- hoofden van verschillende geraamten zien, die ieder een soort witten tulband op hadden, alsof ze een grooten doek om hun hoofd hadden gebonden.

Geen enkel hoofd was er onbedekt, maar de grijnzende tanden, het gat waar eens de neus geweest was en de zwarte oogholten waren duidelijk zichtbaar.

Plotseling zagen ze degenen, die op het graf zaten, oprijzen en vier hunner pakten het ondereind van den steen vast en lichten hem op, terwijl een ander er wat onder borg. Daarna werd hij weer langzaam op zijne plaats gebracht.

Ze waren te dicht bij Fred en Terry, dan dat deze beiden met elkander dorsten te praten, maar ze veronderstelden alle twee, dat die spoken niet anders dan roovers waren, daar gekomen om hun buit onder den grafsteen te verbergen, als de laatste plaats, waar de politie naar dingen van waarde zou zoeken.

Ieder ander mensch zou de gestalten voor geesten gehouden hebben, want ze waren gegrimed om zelfs het moedigste hart vrees aan te jagen, maar onze vrienden waren er zoo van overtuigd, dat spoken slechts voortbrengselen van eene verhitte verbeelding waren, dat deze verschijningen niet den minsten indruk op hen maakten.

Ze stonden daar te wachten om te zien, wat ze nu zouden doen en gedurende een half uur luisterden ze naar het gemurmel hunner stemmen, zonder er echter iets van te kunnen verstaan.

Plotseling stonden de geestengestalten op en verlieten het graf, de richting inslaande waar Fred en Terry stonden.

Na eene halve minuut bondsden ze bijna tegen hen aan en Fred riep uit:

„Hallo, geesten! Hoe kwaamt ge uit je hollen te voorschijn?”

Ze stonden allen als door den bliksem getroffen stil. Velen hunner deinsden terug, alsof ze de vlucht wilden nemen.

De anderen echter stonden hen stokstijf aan te staren. Plotseling siste een hunner in het Spaansch:

„Pak hen, mannen! Pak hen. Het zijn spionnen.”

Daarna sprong hij op de Stoutmoedige toe en ontstond er eene hardnekkige worsteling.

Fred noch Terry hadden gelegenheid hun revolver te voorschijn te halen en spoedig werden ze door de overmacht op den grond geworpen.

Fred was het eerst gevangen, hetgeen Terry aanspoorde om nog hardnekkiger om zijne vrijheid te kampen. Hij deelde eenige stompen uit, die twee der spoken buiten gevecht stelden, maar werd overweldigd en in minder dan geen tijd was hij een weerlooze gevangene.

Toen verwijderde zich op het gefluisterde bevel een hunner, eene witte gestalte in de duisternis. Hij was nauwelijks eene minuut weg geweest of hij kwam weer terug met een touw, waarmede de beide gevangenen stevig gebonden werden.

„Dit is een zonderling werkje voor geesten,” merkte Fred op, toen een hunner hem van zijne revolver beroofde en een andere hem van zijne beurs ontlastte. Terry werd op dezelfde manier gefouilleerd.

„Net zooals ik dacht!” merkte Terry op. „Het zijn eenvoudig vermomde dieven en schurken.”

Nog sprak niemand een woord.

Fred en Terry erkenden, dat ze hulpeloze gevangenen waren in de handen van bandieten.

Er werd geen licht aangestoken en er was in hunne vermomming niet de geringste opening, waardoor ze herkend hadden kunnen worden.

Vervolgens trad een hunner, die de hoofdman der bende scheen te zijn, ter zijde en gaf de anderen een teeken, dat hen allen om hem heen riep.

Daar hielden ze een fluisterend gevoerd gesprek en na een paar minuten namen eenigen hunner Terry op en droegen hem langs een voetpad, totdat Fred hem geheel uit het oog verloren had.

Na ongeveer tien minuten werd Fred eveneens opgeheven en in dezelfde richting voortgedragen.

Ze legden een grooten afstand af, totdat ze bij een hoek van den muur aangekomen waren.

Plotseling werd het tooneel door twee brandende toortsen verlicht en Fred verbaasde zich over hunne stoutmoedigheid om onder zulke omstandigheden licht te durven maken. Maar een oogenblik later verwonderde hij zich niet meer, want aan dien kant stonden er geen huizen achter den muur en daar de muur ongeveer twaalf voet hoog was, kon men aan den anderen kant niets van het licht ontdekken.

De plek kwam Fred bekend voor en hij geloofde, dat hij zich bevond op de plaats waar dien dag door den ouden doodgraver het tweede graf gedolven was, want hij zag een kuil en daar dichtbij een metalen doorkist staan.

Vier mannen leidden hem er heen.

Bij het licht der toortsen zag Fred Terry's ontsteld gelaat door het glas in de metalen kist. Vier der afzichtelijke wezens lieten haar nu door middel van touwen in het graf zinken.

„Levend begraven!” hijgde de Stoutmoedige.

Nu stond hun plan hem duidelijk voor den geest. De schurken wilden hen, uit vrees van verraden en gevangen genomen te worden, levend begraven. Nooit in zijn leven was hij zoo ontsteld geweest, als toen hij Terry's gelaat met wijd geopende mond en oogen in het graf zag neerdalen.

Hij wist dat Terry, begraven of niet, spoedig in de doorkist zou stikken.

Toen de toortsen hoog opgehouden werden, hun akelig licht op het glas werpend, zag hij Terry's lippen bewegen. Blijkbaar riep hij wat tegen Fred, maar die kon hem niet verstaan.

Er waren tien man aanwezig. Hij wist niet wat te doen, maar besloot, dat als het in zijne macht stond, Terry noch hij zouden sterven.

Twee der gestalten hielden hem bij de armen vast en draaiden hem zoo, dat hij Terry in het graf kon zien zinken. Plotseling wendde hij zich om en gaf zoo'n hevige stoot tegen het doodenmasker van den schurk aan zijne rechter hand, dat hij kreunend neerviel.

Vervolgens sprong hij tegen een andere op, die op dezelfde manier viel.

Toen trapte hij met beide voeten op hem, dat hij dacht zijn ribben te hooren kraken.

Twee der kerels lieten het touw der kist schieten en snelden hunne makkers te hulp, zoodat de doorkist omkantelde en Terry er rechtop in kwam te staan.

De twee anderen ziende naderen, deed Fred wanhopige pogingen om zijne handen van de touwen te bevrijden.

De lezer weet hoe buitengewoon sterk hij was.

Hoewel hij kreunde van de pijn, veroorzaakt door het in zijn vleesch dringen der touwen, bevrijdde hij toch ten laatste zijne handen.

Het volgende oogenblik sprong hij naar de plek, waar de gereedschappen waren en in minder dan geen tijd had hij zich meester gemaakt van een houweel, dat een verschrikkelijk wapen was in de handen van iemand met zijne spierkracht.

Hij liet het werktuig op het hoofd van een der gestalten neerkomen, die steunend neerviel.

Toen werden de toortsen snel neergeworpen en stormden allen op hem los, maar ach, dat houweel! Hij kwam hen halverwege tegemoet en zijn wapen zwaaiend, maakte hij drie hunner onschadelijk. Een hunner haalde een revolver te voorschijn, blijkbaar die van hem of van Terry, maar hij schoot mis en het volgende oogenblik was de moordenaar zelf een lijk.

Toen begonnen de overgeblevenen terug te deinzen.

Fred liet geen seconde verloren gaan, maar sloeg met de punt van zijn houweel het glas voor Terry's gelaat kapot en hem bij zijn das pakkend, sleurde hij hem uit de kist, zette hem neer, haalde met zijne bloedende handen zijn zakmes te voorschijn en sneed de touwen door, die Terry's handen en voeten omklemden.

„Waar zijn ze, Fred?” vroeg Terry.

„Ik laat me hangen als ik het weet,” luidde het antwoord, toen hij om zich heen keek. „Hier liggen er echter vijf op den grond. Daar ligt eene spade. Neem die om je te verdedigen.”

Het volgende oogenblik had Terry de spade reeds in zijn hand. Een aanvaller met een revolver kwam er nog terug, maar Terry sprong op hem toe en liet de schop op zijn hoofd neerkomen, dat compleet in tweeën gespleten werd.

„Ik laat me hangen als dat mijn wapen niet is, Fred! Heb je lucifers bij je?”

Fred voelde in zijne zakken, haalde een doosje lucifers te voorschijn en ontstak er een.

„Ja, het is mijne revolver,” zeide Terry, „en nooit in mijn leven ben ik nog zoo blij geweest, hem in mijn bezit te hebben. Maar wat is er met jou aan de hand? Ben je gewond?”

Fred's handen waren met bloed bedekt en op sommige plaatsen hing de huid er bij.

„Dat is zeker gebeurd toen ik mijne handen uit de touwen wrong,” zeide hij.

„Laten we probeeren of we jouw revolver ook kunnen vinden.”

Ze onderzochten de verslagenen en vonden spoedig Fred's wapen in hun bezit.

„Laten we nu een touw om deze twee kerels binden en ze meeslepen,” zeide Fred. „Misschien kunnen ze het geheim wel ophelderen.”

„Goed,” en ze bonden de touwen, waarmede ze zelf gekneveld waren geweest, onder de armen der beide nog bewusteloze mannen vast, lieten de dooden liggen en begaven zich op weg naar den uitgang, hunne gevangenen achter zich aan slepend.

Toen ze het poortje bereikten, zocht Fred naar den sleutel en vond hem gelukkig.

Hij opende het en de misdadigers werden naar buiten gesleurd.

„Wat nu, Fred?” vroeg Terry.

„Sleep hen naar Sanchez toe en maak hen als de gewaande spoken bekend.”

Ze begaven zich op weg en een der schurken, die zijn bewustzijn weer herkrege had, riep in het Spaansch:

„Als ge mij op wilt laten staan, zal ik loopen.”

„Dat doet er niet toe, we zullen je die moeite besparen,” zeide Terry en beiden gingen voorwaarts.

Maar voor dat ze zes meter hadden afgelegd, begon Fred's spook te smeecken om te mogen loopen, maar ze hielden niet stil, voor dat ze het café bereikten.

Ze waren een uur afwezig geweest en de waard stond voor zijne deur reeds op hen te wachten. Zelfs de koetsier had reeds alle hoop opgegeven en dacht, dat ze er van door waren gegaan om de betaling te ontduiken.

„Hallo, waard!” riep Terry, is ons souper klaar?”

„Ja, de senora houdt het voor u warm. Maar wat hebt u daar bij u?”

„Twee geesten, die we op het kerkhof gevangen namen.”

„Wat!” hijgde de waard.

„Twee geesten. We hebben hen op het kerkhof eens een bezoek gebracht.”

Op dat oogenblik trokken ze hen in het licht, dat uit de geopende deur der herberg straalde.

Daar lagen ze in hunne wit katoenen gewaden en met hunne verschrikkelijk grijzende doodshoofden. Hunne hoofdbedekking hadden ze onderweg verloren. Beide geesten kreunden.

De herbergier gaf een schreeuw, holde in huis terug en sloeg de deur achter zich toe, terwijl de koetsier zijne paarden deed keeren om naar de stad terug te jagen, en hij zou het gedaan hebben ook, als Fred niet vooruit was gesprongen en de paarden tegen had gehouden.

HOOFDSTUK X.

WAT HET ONDERZOEK AAN DEN DAG BRACHT.

„Wat mankeert je, koetsier? Wilde je er van door gaan en ons achterlaten om terug te loopen?” vroeg Fred aan den doodelijk verschrikten man.

„Spoken!” riep de koetsier uit, terwijl zijne tanden hevig klapperden.

„Geen denken aan! Ze hebben net zooveel van geesten als jij.”

Juist op dat oogenblik rukte Terry het masker van een der gevangenen af en ontstak een lucifer, zoodat de koetsier van zijn bok af het donker getinte gelaat van een Mexicaanschen bandiet gewaar werd.

Vervolgens klopte Terry tegen de deur van het café en riep den waard toe, naar buiten te komen en te zien, hoe een werkelijke geest er uitzag, maar de herbergier smeeckte hem zich te verwijderen.

De koetsier, die een oude kennis van hem was, riep hem nu toe, dat het geen spoken, maar eenvoudig vermomde kerels waren.

Eindelijk kwam dan ook na veel redeneeren de waard met een revolver in de hand naar buiten.

Oogenblikkelijk herkende hij de beide mannen als lieden, waar zijne vrouw dikwijls eene maaltijd voor gereed had gemaakt en waaraan hij meermalen eene flesch wijn had geleverd, maar hij kende hunne namen niet.

Hij bekeek de bordpapieren maskers met aandacht. Ze waren blijkbaar door een kunstenaar vervaardigd, want niet alleen het gelaat, maar het geheele hoofd vertegenwoordigde het grijnzende doodshoofd van een geraamte.

„Nu kunt ge zien waard, dat alles, wat ik Pedro zeide omtrent het niet bestaan van geesten, de waarheid is. We vonden er ongeveer tien en allen grepen ze ons aan. Gedurende eenigen tijd hadden ze ons geheel weerloos gemaakt en dacht ik, dat het met ons gedaan was, maar we versloegen er vijf en de anderen vluchtten. Ik verzeker je, dat het een hardnekkig gevecht was.”

„Vijf? Waar zijn dan de drie anderen?”

„Dood. Ik veronderstel, dat ze nu zelf geesten zijn, maar niet van dat soort, dat over de aarde of op kerkhoven dwaalt. Inderdaad, ze zijn dood.”

„Uwe hand bloedt. U bent gekwetst,” zeide de koetsier.

Hij bekeek zijn hand en bevond, dat er een vierkant lapje huid afgescheurd was en er bij hing.

„Fred,” zeide Terry, „dat zal leelijk pijn gaan doen.”

„Ja, daar ben ik ook bang voor. Wil je mij een kom helder water geven, waard, dan zal ik het met een zakdoek verbinden.”

De waard verdween in de keuken en keerde spoedig met een kom frisch water terug, waarin Fred zijne wond uitwaschte. Vervolgens bracht hij de huid weer op hare plaats en bond Terry er zijn zakdoek om.

„Koetsier,” zeide Fred, „je kunt een extraatje verdienen. Wij zullen hier blijven en een stukje eten, terwijl jij naar de stad terug moet keeren om naar de justitie te gaan, die deze gevangenen moet laten halen. Als je Pedro eveneens mee brengt, zal ik je vijf dollars extra geven voor je moeite.”

„In orde, mijnheer. Dat zal ik doen,” en hij sprong weer op den bok en het rijtuig verwijderde zich in galop.

Het was nu bijna middernacht. Er gingen zoo wat anderhalf uur voorbij.

De gevangenen waren voor de herberg achtergelaten, beiden te ernstig gewond om eene poging tot ontsnappen

te ondernemen. De een had nog benul genoeg om naar water te vragen.

De waard stond op om het hem te brengen, maar Terry voorkwam hem en toen hij terug keerde, bedienden Fred en hij zich van de spijzen, die reeds zoo lang op hen gewacht hadden.

De waardin kwam met bleek gelaat en bevende handen binnen en deed hen vele vragen omtrent hun avontuur. Ze zaten daar te praten, totdat het rijtuig terug keerde met de justitie, eenige agenten en den ouden doodgraver. Meer verbaasde menschen dan zij bestonden er niet op de wereld, toen ze Fred en Terry's verhaal hoorden en de doodmaskers zagen.

De doodgraver krabde zijn hoofd en merkte op, dat ze uit het lijkenhuisje eene oude metalen doodkist hadden weggehaald, die ze nu zeker gebruikt hadden

„Wel, het glas is verbrijzeld,” zeide Fred, „en ik trok Olcott er door dat gat uit.”

„Pedro,” zeide de officier van justitie. „We moeten er terstond heengaan, dit zaakje onderzoeken en zien of we het gelaat der drie doode spoken niet kunnen herkennen.”

Een der schouten sribbelde tegen. Hij zeide, dat hij liever tot morgen ochtend wilde wachten.

„Groote Scott, hij gelooft in geesten, Terry,” lachte Fred.

„Ja, er zijn sommige menschen, die niet overtuigd kunnen worden. De eerste indruk is gewoonlijk de diepste. Hij heeft altijd in geesten geloofd en al vangt men er nu een, ontmaskerd hem en bewijst dat hij van vleesch en bloed is, zal hij toch nog volhouden, dat het een geest is.”

„Wel, wat doet het er toe, wat men gelooft? Waarom niet tot morgen ochtend met het onderzoek gewacht?”

„Deze kerels vormen eene rooverbende, die gewoon zijn hun buit op het kerkhof te bewaren, tot het onderzoek afgeloopen is en dan naar eene andere stad te brengen om er zich van te ontdoen.”

„Dat kan niet,” zeide de doodgraver. „Ze kunnen daar nergens iets verbergen. Ik of mijne knechts zijn er iederen dag om graven te delven of de begraafplaats in orde te houden.”

„Wacht eens even, Pedro. Je zult je herinneren, dat ik je vroeg, waarom het gras om Don Valjes' graf niet wilde groeien.”

„Ja, dat herinner ik me.”

„Welnu, deze spoken vertrapten dat gras door waarschijnlijk reeds sedert jaren daar bij elkander te komen. We zagen dat ze den steen oplichtten en een pakje in het graf legden, dus zijn er honderde plaatsen om iets te verbergen op dat oude kerkhof, waar detectives en justitie nooit aan zouden denken.”

„Maar hoe kwamen ze er binnen? Ik heb de sleutels van de poorten,” zeide Pedro.

„Misschien klommen ze over den muur,” veronderstelde Fred.

„Dat konden ze niet zonder een ladder doen,” verzekerde de oude doodgraver.

„Vriend,” zeide Fred, „er zijn meer manieren om zijn doel te bereiken, dan ge wel denkt.”

„Ja, dat is zoo,” merkte de officier op. „We zullen geen tijd verloren laten gaan, maar terstond met ons onderzoek beginnen.”

Een der schouten wilde naar huis terug keeren, maar de officier van justitie beval hem ernstig, mee te gaan. Ze gingen allen naar buiten en stegen in het rijtuig, terwijl de officier zelf naast den koetsier ging zitten. Hij had eene lantaarn van den herbergier geleend.

Toen het rijtuig voor het hek stil hield, ontsloot Fred het met den sleutel, die de doodgraver hem geleend had en ze traden binnen.

Terry leidde hen rechtstreeks naar de plaats, waar de drie doode geesten lagen en ze zagen de metalen doodkist half in het graf staan.

De officier trok zelf de maskers van het gelaat der dooden af en herkende een hunner als een man, die hij dikwijls in Sante Fe gezien had.

„Laten we nu naar het graf van Don Valjes gaan,” zeide Fred en de oude doodgraver, ieder plekje gronds kennend, leidde hen er terstond heen. Maar zoodra hij het kon onderscheiden, zag hij, dat de marmeren steen verplaatst was en nu dwars lag. De schurken waren, nadat ze door den Stoutmoedige verjaagd waren, blijkbaar daarheen gesneld om hunne schatten te redden.

Toen hij dat zag, schoten Pedro's oogen vuur, want dat scheen hem een verschrikkelijke schennis toe.

De lantaarn werd in het graf gehouden en bij het licht werden nog vele dingen van waarde gevonden, die in de duisternis aan het oog der bandieten ontsnapt waren.

„Maar hoe kwamen ze op het kerkhof?” vroeg een der schouten.

„Dat is moeielijk te zeggen. Wellicht kunnen we dat morgen wel ontdekken, als we de muren aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpen. Misschien hadden ze valsche sleutels, maar als dat niet zoo is, dan kan men er toch door middel van een touw met knopen makkelijk overheen komen.”

De officier van justitie was verlegen, wat met de drie lijken te doen.

„Laat hen blijven waar ze zijn,” zeide Pedro. „Ze zullen wel niet lastig gevallen worden.”

„Zouden de spoken ze niet voor je begraven?” vroeg Terry.

„Dat denk ik niet,” lachte de officier. „Ze hebben een schrik ontvangen, die hen tenminste voor van nacht wel ver van deze plaats verwijderd zal houden.”

„Dat denk ik ook,” voegde Pedro er bij, tot groote verrassing van Fred en Terry.

„Hallo, geloof je dan niet meer aan spoken?” vroeg Terry hem.

„Nee, dat doe ik niet meer. Als iets eenmaal uit mijn hoofd is gepraat, dan blijft het er uit.”

HOOFDSTUK XI.

BESLUIT.

Den raad van den doodgraver volgend, steeg het heele gezelschap weer in het rijtuig en keerde naar de stad terug. Fred gaf Pedro de sleutel weer en betaalde de beloofde vijf dollars aan den koetsier.

Ze hielden bij Sanchez stil, waar de twee gevangenen onder de hoede der agenten werden achtergelaten, tot dat er een rijtuig gezonden zou worden om hen te halen.

Fred en Terry gingen rechtstreeks naar hun hotel en begaven zich ter ruste.

Ze waren den volgenden morgen weer vroeg op, daar Fred zijne wond, die hem veel pijn veroorzaakte, bij een dokter wilde laten verbinden.

De hotelhouder zond om een geneesheer, die spoedig kwam en de wond zorgvuldig onderzocht en den Stoutmoedige mededeelde, dat de manier, waarop hij haar

behandeld had, goed was en ze binnen eenige weken wel weer genezen zou zijn.

„Als uw bloed goed is, mijnheer,” merkte hij op, „zal ze snel genezen, wanneer ge er tenminste geen koude in vat. Ik raad u aan, over het verband een elastieken handschoen aan te trekken.”

„In orde, dokter, ik zal uw raad opvolgen. Hoeveel ben ik u schuldig?”

„Vijf dollars,” antwoordde hij.

„Goed, mijnheer. Na het openen der bank zal ik u betalen. We hebben op het oogenblik geen stuiver meer over, daar we van nacht door brutale schurken geplunderd zijn.”

Daar de hotelhouder zelf om den dokter gezonden had, wist deze, dat hij hem verantwoordelijk kon stellen voor de rekening en dus ging hij voldaan heen.

Toen de bank geopend was, gingen ze beiden uit en namen ieder duizend pond op.

Als ze tienduizend gevraagd hadden, hadden de klerken het hen met genoegen uitbetaald, daar ze volkomen van hun finantieelen toestand op de hoogte waren.

Ze keerden naar hun hotel terug, waar een reporter op hen wachtte.

Om negen uur werden er reeds extra bladen uitgegeven, die veel sensatie verwekten, want een gevecht met spoken was iets, waar men in die oude stad nog nooit van gehoord had.

Er waren honderde onontwikkelde mensen, die het verhaal niet wilden gelooven.

Ze zagen de lijken der drie mannen, die op het kerkhof gedood waren en naar de stad waren gebracht en nog waren ze niet overtuigd.

De maskers en de witte gewaden werden tentoongesteld.

Nog geloofden ze in spoken en als een levend mensch een der vermommingen had aangetrokken, zouden ze voor hem de vlucht genomen hebben. De vrees voor het bovennatuurlijke zal altijd welig tieren in de gemoederen der onwetenden.

Terry's beschrijving van het gevecht van den Stoutmoedige, dat hij van achter het glas in de ijzeren doodkist bij het licht der toortsen in de handen der gewaande geesten bijwoonde, was verschrikkelijk dramatisch.

Het werd uit de Sante-Fesche courant overgenomen

en over het heele land verspreid en natuurlijk kwam het ook in „De Arend” te New-Era en in het nieuwsblad te Fredonia. Honderde inwoners van Sante Fe begaven zich na de verschijning van het extra-nummer naar het hotel om Fred en Olcott te zien.

Er werd door de politie overal naar de ontsnapte leden der bende gezocht.

De officier van Justitie onderwierp persoonlijk de muren van het kerkhof aan een nauwkeurig onderzoek, maar was niet in staat om te ontdekken, hoe ze ontsnapten.

Op den vijfden dag was de opgewondenheid zoo groot, dat er een troep volk naar de gevangenis ging en dreigde de beide gevangenen er uit te halen en op te hangen, als ze het geheim niet opklaarden en de namen van hunne metgezellen noemden.

Wetend, dat ze, al vertelden ze het, toch opgehangen en dat ze, als ze hen verraadden, door hunne makkers vermoord zouden worden, weigerden ze beiden, zelfs in het gelaat van den dood, iets te vertellen.

Men zou hen zeker gehangen hebben, als de politie hen niet tijdig ontzet had.

Daarna werd de gevangenis streng bewaakt, daar men nog een aanval vreesde.

De Stoutmoedige en Olcott waren natuurlijk de helden van den dag.

Een koning had niet meer gehuldigd kunnen worden dan zij, als ze op straat verschenen. Ze konden geen van beiden een pas buiten het hotel doen, zonder door een troep straatjongens en dagdieven gevolgd te worden.

„Bij George, Terry, we moeten hier weg! Ik kan het niet langer uithouden,” zeide Fred. „Als we dezen Zondag naar de kerk gaan, zouden we de rust verstoren. Als we in een rijtuig stappen om eenige onzer dameskennissen te bezoeken, zal een troep vuile straatbengels om ons rijtuig heen dringen en zich bij onze kennissen voor de deur verzamelen.”

„Dat is zoo,” zeide Terry. „Waarom verkleeden we ons eigenlijk niet als geesten en verjagen hen?”

„Wat zullen we dan doen?”

„De stad verlaten en huiswaarts keeren.”

„Naar welk huis? We hebben er een half dozijn.”

„Laten we dan naar Albuquerque gaan en ons bij Crabtree voegen.”

„Wel, ze hebben daar nu natuurlijk ook reeds van ons avontuur gehoord. De menschen daar gelooven ook in geesten. Door de geheele streek ziet men het oude kerkhof hier voor den hoofdzetel der spoken aan. Niet-tegenstaande het verhaal, dat je in de Sante-Fesche courant hebt gedaan, zal je het honderde malen tegen de menschen in Albuquerque moeten herhalen.”

Laten we eerst eens een paar brieven schrijven om van de dames, die we beloofd hadden te bezoeken, afscheid te nemen. Dan zullen we aan Crabtree schrijven ons aan den trein te ontmoeten, als we over Albuquerque naar Foster gaan. Natuurlijk kunnen we niet naar Coppertown terugkeeren, voordat we op de schapenfokkerij zijn geweest om te zien, hoe het huis vordert.

Ze brachten den namiddag en het grootste gedeelte van den avond door met brieven te schrijven aan de dames, die ze eene visite beloofd hadden en zeiden haar, dat ze niet konden komen, zonder een ophoop voor hunne deur te veroorzaken.

Vele oudere dames stapten na het ontvangen van dien brief met hunne echtgenooten en soms vergezeld van hunne dochters in hun rijtuig en reden naar het hotel om persoonlijk afscheid van hen te nemen.

Twee dagen later bestegen de beide vrienden den trein voor het Noorden en wuifden met hunne hoeden naar de honderde menschen, die hun uitgeleide deden.

Toen ze Albuquerque bereikten, waren Crabtree en zijn broer en een groot aantal oude kennissen aan het station.

De jager klom in den trein, schudde hen de hand en toen hij naast Terry zat, vroeg hij:

„Waar gaat u nu jagen?”

„We zijn nu op jacht naar een rustig verblijf. In Sante Fe konden we ons hoofd niet buiten de deur steken of werden door eene bende straatjongens en nietsdoeners toegejuicht. Iedereen wenschte de geestenverdelgers te zien.”

„Ja, iedereen hier in Albuquerque wenscht hen eveneens te zien, want ze hebben er alles al van gehoord. Als u me een volgende keer tijdig laat weten, dat u weer op de spokenjacht gaat, zal ik in een boom klimmen en daar op uwe terugkomst wachten. Er bestaan nu geen geesten meer voor mij.”

„Was je dan nog niet overtuigd?”

„Misschien wel, maar ik laat me hangen als ik het zeker weet! Ik heb altijd aan die dwaasheden geloofd en ben er bang voor geweest.”

„Je bent nog een kind, niettegenstaande je leeftijd,” lachte Terry. „Toen ik een jongen was, geloofde ik ook aan dien onzin, maar nu ik een man ben, moeten de spoken maken dat ze me uit den weg blijven, vergeet dat niet.

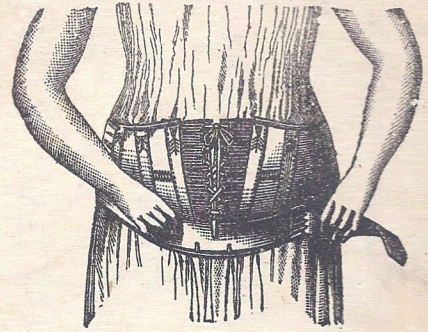

Specialiteit in CORSETTEN

A. BASTIAANSE,
Utrecht - Arnhem - Den Haag.

Magazijn van
GARENS, BAND,
Kousen, Handschoenen
Mode-Artikelen enz.

UTRECHTSCH E Levensverzekering-Maatschappij

„HET MALIEHUIS”

Maliebaan 2 te UTRECHT.

Verzekerd Bedrag: Zeventien Millioen Gulden.

Verzekeringen van Kapitalen uit te betalen bij Overlijden en bij Leven.
Tijdelijke Verzekeringen, Dadelijk ingaande Lijfrenten, Pensioenen, Uitzet-
verzekering, Verzekering van Studiebeurzen enz. enz.

Bijkantoor voor Nederlandsch Oost-Indië te Soerabaia.

FINJÉ & Co., Wijnhandelaren, UTRECHT,

Handel in Wijnen, Likeuren en Gedistilleerd.

STADHUISBRUG 5.

Telefoon Interc. 359.

Speciaal adres voor **Boerenjongens.**

per $\frac{1}{2}$ pot f 1.25.

„ $\frac{1}{2}$ „ „ 0.70.

Flesch terug 15 ct.

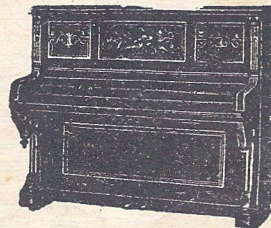
„ „ 10 „

Piano- en Orgelhandel

A^{dr} J. VAN SCHAIK,

Gediplomeerd

door de Maatschappij t/b der Toonkunst.

Steeds goede keuze

Piano's en Orgels

in VERSCHILLENDE PRIJZEN,

STIJLEN en HOUTSOORTEN geëxposeerd.

Drift 1. - UTRECHT.

Stemmen, Repareeren, Verhuren, Inruilen door geheel Nederland.

Billijke Condiënen.

